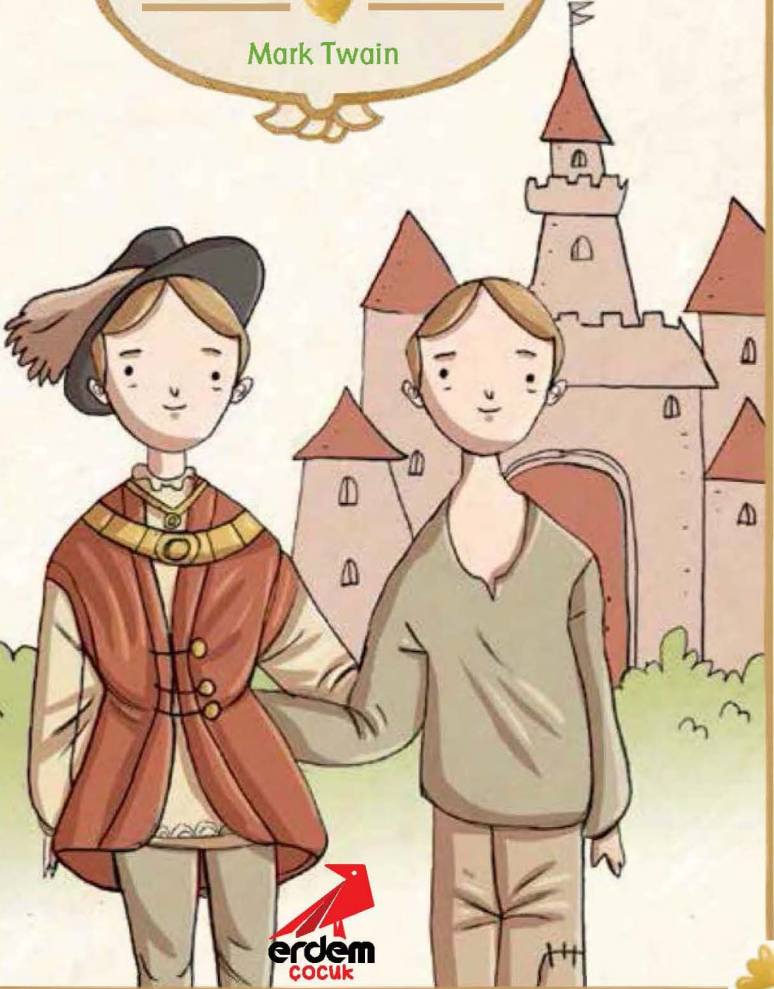

Dünya Klasikleri

Düşler Ülkesinin Kralı

Mark Twain

Dünya Klasikleri

Düşler Ülkesinin Kralı

Mark Twain

Çeviren

Neslihan Demirci

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilköğretim ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Düşler Ülkesinin Kralı

Erdem Yayın Grubu: 58
Erdem Çocuk: 58
ISBN: 978-975-501-335-0

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Yazan
Mark Twain

Çeviren
Neslihan Demirci

Resimleyen
Mert Tugen

Görsel Yapım

©2013, Erdem Yayınları Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

13. Baskı: İstanbul, 2019 (2000 adet)

Baskı: Elma Basım Yayın ve İletişim Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No:162/7
Sefalüy/İstanbul T: 0212 697 30 30
Matbaa Sertifika Numarası: 45440

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.
Başlık Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26
Bodrum Kat: 34460 Başakşehir / İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr
Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

.....

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Düşler Ülkesinin Kralı

Eskizamanlarda Londra'da fakir bir aile yaşıyordu. Bir gün bu ailenin, Tom adını verdikleri bir oğlan çocukları oldu. Aynı gün İngiltere kralının da bir oğlu olmuştu. Edward adı verilen bu çocuğun doğumu üzerine bütün İngiltere'de şenlikler düzenlendi. Londra'da evler ve sokaklar rengârenk süslendi, ateş dansları yapıldı. Yeni doğan bebek, sarayda allanıp pullanmış, ipekler ve satenler ile kundaklanmıştı. Minik Tom ise paçavralara sarılmıştı. Galler Prensi Edward Tudor, İngiltere'de konuşulan tek konuydu. Fakat yeni bir bebeğin gelişiyle ekmek derdine düşen fakir ailesi dışında, öteki bebek Tom Canty hakkında konuşan hiç kimse yoktu.

Tom ile Edward'ın tek benzerliği aynı gün doğmaları değildi. Onlar aynı zamanda, ikiz kardeş olacak kadar birbirlerine benziyorlardı. Zaten ne olduysa bu yüzden oldu!

Tom Canty ve ailesinin evi, Londra Köprüsü yakınlarında dar, pis, eğri büğrü bir sokaktaydı. Offal Court denilen bu yerde bir oda kiralayan Conty ailesi, sefil bir hayat yaşıyorlardı. Epeyce kalabalık olan aile fertlerinin yatakları, saman yığınları ve paçavralardan ibaretti.

Nan ve Bet, on beş yaşında ikizlerdi ve Tom'un ablalarıydı. Anneleri gibi iyiyürekli kızlardı. Sürekli sarhoş gezen babaları ve büyükanneleri, ailenin geri kalanının kâbusuydu. Çünkü hırsızlık yapıyorlar, çocukları ve annelerini de dilencilige zorluyorlardı. Daima sövüp sayarlar, hem birbirleriyle hem de karşılarına çıkan herkesle kavga ederlerdi.

Offal Court, arı kovanı gibi evlerle doluydu. Açlık, sefilik, gürültü patırtı ve kavgalar sokağın alışılmış hâlleriydi. Minik Tom böyle yaşamaya alıştığından ve başka türlü ile karşılaşmadığından hayatından memnundu. Sadece, geceleri eve eli boş döndüğünde babası ve büyükannesinden dayak yemesi olmasa... Ama Tom için dilenmek zorunda olmak ve dayak yemek dışında güzel şeyler de vardı. Annesi geceleyin aç yatan Tom'un yanına gizlice gelirdi. Kendisi bu yüzden defalarca dayak yemesine rağmen ayırdığı kuru ekmek parçalarını oğluna verirdi.

Canty ailesinin, Rahip Andrew adlı bir de komşuları vardı. Bilinmeyen bir nedenden dolayı kralın emriyle evinden çıkarılmış, burada yaşıyordu. Tom'un akıllı bir çocuk

olduğunu bildiği için kendisiyle yakından ilgileniyordu. Ona okumayazma ve biraz da Latince öğretmişti. Rahip Andrew, Tom'a cinler, periler, krallar ve prenseslerle ilgili masallar anlatırdı. Tom da uykuya dalmadan önce kendisinin şahane bir sarayda bir prensin büyülü hayatını yaşadığını hayal eder, rüyalarında da bu harika dünyada gezinirdi. Artık bir tek arzuyla yaşıyordu: Gerçek bir prensi bir kerecik bile olsa görebilmek.

Tom, rahibin verdiği kitaplar ve anlattığı hikâyelerden çok etkileniyordu. Giysilerinin paramparça ve kirli olmasından rahatsızlık duyuyordu. Zamanla bir prens gibi davranmaya başladı. Konuşması ve hareketleri nazik bir hâl almıştı. Onun bu durumu, arkadaşları arasında alay konusu oluyordu. Ne kadar çok şey biliyor, ne büyüleyici şeyler yapıyordu! Bir süre sonra Tom bir oyun kurdu: Krallık oyunu. Artık kendisi bir prensi, arkadaşları ise muhafızlar, uşaklar ve saray halkını oluşturunuyordu.

Sahte krallığın prensi, mecliste kararlar alıyor, emirler veriyor, gösterişli törenlerle karşılanıyordu. Bu oyun böyle sürüp giderken Tom, gerçek bir prensle karşılaşma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Bir taraftan da dilenmeye devam etmek zorundaydı.

Yine böyle bir günde Tom şehirde aç aç dolaşıp duryordu. Lokantaların vitrinlerindeki tadını hiç bilmediği

yemeklere bakıp yemek kokularından kabaran iştahını bastırmaya çalışıyordu. Etrafa bakarken şehri çevreleyen surlardan çıktığını fark etti. Daha önce hiç gelmediği bu yolda ilerledikçe eşsiz güzellikte şatolarla karşılaştı. Şaşkınlıkla bunları seyrettikten sonra kraliyet sarayına vardığını anladı.

● gün sarayda halkın kabul günüydü. Nöbetçilerin yanından geçerken Tom'un kalbi heyecandan çarpıyordu. Altın parmaklıkların arkasına bakarken neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Mücevherlerle süslenmiş, ışıltı parlayan ipekler içerisinde gerçek bir prens orada duruyordu. Tom hayretler içerisinde bakarken kapıdaki askerlerden biri onu yakalayıp kalabalığa fırlatarak,

- Hey! Kendine gel, seni gidi küçük dilenci, diye bağırdı.

Tom, kalabalığın ayakları dibine düşüp alay konusu olurken Prens, öfkeyle kapıya fırlayıp bunu yapan askeri bir güzel azarladı.

- Ne cüretle zavallı bir çocuğu böyle itip kakıyorsun! Kral babamın yoksul halkına bu şekilde davranmaya ne hakkın var! Açın kapıları, içeri girsin!

Bunun üzerine kapılar açıldı, Prens'in misafiri içeri alındı. Bütün askerler selam duruşuna geçmişlerdi. Prens, paçavraları içinde titreyen Tom'u alıp özel dairesine götürdü. Tom'un hayallerinde bile göremediği kadar güzel bir sofraya hazırlattıktan sonra uşakları oradan uzaklaştırdı. Tom

yemeğini yerken • da yanına oturdu. Tom'a adını, ailesini ve nerede oturduğunu sorarak onunla konuşmaya başladı. Tom, konuştuğu açılıyordu.

– Bir de büyükannem var. Günahkâr biridir efendim, dedi.

– Seni incitiyor mu?

– Uyuduğu ve içip sızdığı zamanlar dışında beni eşek sudan gelinceye kadar döver haşmetli efendim.

– Ne! Dayak mı?

– Evet, hem de her gün efendim.

– Dayak! Ama bu büyük bir suç. Sen öyle küçük ve zayıfsın ki.. Kocakarı gecedan önce hemen kuleye kapatılsın!

– Efendimiz, sanırım büyükannemin halktan biri olduğunu unutuyorlar. Kuleye yalnızca suç işleyen soylular kapatılmaz mı?

– Öfkeden nasıl da unuttum! Haklısın, ona başka bir ceza düşünmeliyiz. Ya kardeşlerin nasıllar?

– On beş yaşında, Nan ve Bet adında ikiz ablalarım var efendim. Annem gibi iyi yüreklidirler.

– Ablam Leydi Elizabeth de on dört yaşında. Kuzenim Leydi Jane ise benimle aynı yaştadır. Kendisi zarif ve cana yakındır. Ablam ise çok ciddi ve somurtkandır. Baksana, ablam uşaklarına, gülmeyi yasakladı. Günahlar ruhlarını çürütürmüş. Senin ablaların böyle bir şey yaparlar mı?

– Ablalarımın uşakları olduğunu mu düşünüyorsunuz efendim?

– Yok mu? Peki niçin? Geceleri soyunurken onlara kim yardım ediyor? Sabahları kim giydiriyor onları?

– Hiç kimse efendim. Çünkü buna gerek yok. Geceleri elbiselerini çıkarmazlar ki! Hem çıkarıp da hayvanlar gibi çıplak mı yatsınlar?

– Gecelikten bahsediyorum. Sadece birtane mi elbiseleri var?

– Ah, affınıza sığınırım efendim, başka ne yapsınlar? Her birinin ikişer vücudu yok ki!

– Bu çok garip bir düşünce. Peki, bundan sonra Nan ve Bet'in yeterince giysisi ve uşakları olacak. Gerekli emirleri vereceğim. Konuşmada bir zarafet var. Ders almış mıydın?

– Zarafet mi? Bilmem. Ama bir rahip bana bir şeyler öğretti.

– Haydi bana Offal Court'tan bahset. Orada vakit nasıl geçer?

– Aç olmadığım zamanlardagüzel geçer efendim. Kukla gösterisi vardır, maymunlar vardır. Seyrederken çok eğleniriz. Çomaklarla dövüşürüz, yarış yaparız. Kanallarda ve nehirde oynarız. Birbirimizi suya atarız.

– Bu anlattıkların öyle hoşuma gidiyor ki... Sadece bir kere bile olsa onları tatmak babamın krallığına değer.

– Herkes birbirini kuma gömer. Çamurdan pasta yaparız. Affınıza sığınırım efendim, âdeta çamurda yuvarlanırsınız.

– Ah, lütfen daha fazla anlatın. Bunlar olağanüstü şeyler! Seninki gibi giysiler giymeli ve yalın ayak olmalıyım. Yasaklar konulmadan ve azarlanmadan sadece bir kere çamurla, suyla oynarsam tacım ve tahtımdan vazgeçebilirim!

– Ben de bir kerecik sizin gibi giyinebilsem keşke efendim.

– ●●●, neden olmasın? Haydi, şu paçavraları çıkar delikanlı! Giysilerimizi değiştiriyoruz. Bu tam bir mutluluk olacak. Üstelik dilediğimiz kadar böyle kalacağız. Birisi çıkıp rahatımızı bozmadan önce giysilerimizi yeniden değiştiririz.

Birkaç dakika sonra Galler Prensi, Tom'un eski püskü paçavralarına bürünmüştü. Fakirler prensi ise kraliyetin cicili bicili süslerini kuşanmıştı. Sanki kıyafetlerini hiç değiştirmemiş gibiydiler. İkisi de boy aynasının önünde yan yana durdular. Bir de ne görsünler! İkisi de şaşkınlıktan donakalmıştı. Prens, sonunda meseleyi açıklığa kavuşturdu.

– Seninle saçımız, gözümüz, boyumuz posumuz, elimiz ayağımız hatta sesimiz bile tıpatıp aynı. Giysilerimizi değiştirdiğimizde hangimiz Tom, hangimiz Galler Prensi hiç kimse anlayamaz. Senin gibiyindim, nelerya yaşadığını daha yakından hissedebilirim. Şimdi ben gidiyorum. Ben gelene kadar sakın kıpırdama! Bu bir emirdir!

Prens, masanın üzerinden kraliyete ait önemli bir eşyayı ortadan kaldırdığı gibi dışarı fırladı. Üstündeki paçavralar ve heyecandan parıl parıl parıldayan gözleriyle ana kapıya vardı. Parmaklıkları tutup sallayarak kapının açılmasını emretti. Tom'a vuran askerin haddini bildirmeye hazırlanırken kulağının dibinde esaslı bir yumruğun acısını duydu.

Asker:

– Al sana dilenci yavrusu! Bu, ekselanslarından senin yüzünden işittiğim azar için, dedi.

Kapının önündeki kalabalıktan, kahkahalar yükseldi. Prens yuvarlandığı çamurdan çıkarak,

– Ben Galler Prensi'yim. Benim şahsım kutsaldır. Sen bana saldırdığın için asılacaksın, dedi.

Alaycı kalabalık, zavallı küçük prensin etrafını sardı. Onu itip kakarak kendisiyle alay etmeye başladılar.

Saatlerce süren kovalamaca sonunda prens koşmaktan tükenmişti. Saray ağızyla savurduğu tehditlerden sesi kısılmıştı. Prens, etrafına bakındı ama nerede olduğunu bilemedi. Kanayan ayaklarını ırmakta yıkadıktan sonra nihayet tanıdık bir yere rastlamıştı; Kimsesiz Çocuklar Yurdu. Kendi kendine "Kral babam bu kiliseyi, yoksul ve kimsesiz çocuklar için yurt hâline getirdi. Kendilerine bu kadar cömert davranan birinin soylu oğluna memnuniyetle hizmet edeceklerdir." dedi.

Yurdun kapısından girdiğinde kendisini, koşan, atlayan, bağırıp çağıran bir sürü yaramaz çocuğun ortasında buldu. Çocuklar oyunlarını kesip Prens'in başına üştüştüler. Prens, asaletini sergilercesine başını dimdik kaldırarak,

– Delikanlılar, müdürünüze Galler Prensi Edward'ın kendisiyle görüşmek istediğini söyleyin, dedi.

Bunun üzerine bir kahkaha tufanı koptu. İçlerinden kaba bir çocuk:

– Tanrı aşkına, yoksa sen Prens'imizin elçisi misin, diye atıldı.

Prens kendisini tanıtmaya çalıştıkça çocuklar, alayı ve şamatayı artırdılar. Prens'in gururu incinmişti. En yakınındaki çocuğa bir tekme atarak,

– Ben yarın buraya bir darağacı dikene kadar al şunu, diye bağırdı.

Bunun üzerine çocuklar Prens'in üzerine atıldılar. Hırpalanan Prens, kaçmaya başlayınca peşine köpekleri saldıılar. Böylece İngiltere tarihinde ilk kez, kutsal bir şahsiyet böyle bir davranışla karşılaşyordu.

Vücudunun her tarafı sızlayan Prens, ayakları birbirine dolaşarak şehrin içinde yürüyordu. Karanlık bastırmıştı. Prens, Offal Court ismini tekrarlayıp duruyordu. Eğer orayı bulursa kurtulacağına inanıyordu. Bir taraftan da şöyle söyleniyordu:

"Kral olduğum zaman bu çocukların, sadece ekmek ve barınakları değil okuyup bir şeyler öğrenecekleri kitapları da olacak. Çünkü akıl ve kalp açlıktan ölürken dolu bir midenin hiçbir değeri yok."

İngiltere tahtının evsiz varisi, fırtınaya hazırlanan soğuk gecede, pis sokaklar labirentinde sürüklenip duruyordu. Tam o sırada bir serseri, yakasına yapışarak,

– Gecenin bu saatinde dolaşıp duruyorsun. Eve bir çeyrek bile getirmediğine kalıbımı basarım. Ben John Canty'yim, bana sökmez, dedi.

– Ah, gerçekten onun babası mısın? Yüce Tanrı'm, umarım öyledir de beni saraya götürürsün, dedi Prens sevinçle.

– Onun babası mı? Ne demek istediğini anlamıyorum. Ama az sonra yiyeceğin dayaktan benim kim olduğumu anlayacaksın.

– Of, şaka mı yapıyorsun? Daha fazla dayak yiyemem. Beni Kral babama götür. Of, seni zengin eder. İnan bana bayım! Ben gerçek Galler Prensi'yim!

Adam delikanlıya dik dik bakarak homurdandı.

– En az, tımarhanelik olacak bir Tom kadar delirmişsin. Deli veya deli değil. Az sonra kocakarıyla senin aklını başına getirmesini biliriz.

Böyle dedikt en sonra Prens'in yakasından çekerek onu kenar mahallelere doğru sürükledi.

* * *

Tom Canty, Prens'in dairesinde yalnız kalmıştı. Aynada kendisine bakınca şıklığına hayran oldu. Bu parlıtlı kıyafetler içinde ne kadar da asil görünüyordu. Keşke mahallesindeki çocuklar onu bir kerecik görebilselerdi.

Derken yalnızlık uzadıkça huzursuz olmaya başladı. Ya biri gelir de onu Prens'in giysileriyle görürse onu asmazlar mıydı? Bütün tıkırtılara korkuyla kulak kabartır olmuştu. İlk ziyaretçisi Leydi Jane oldu. Tom, kızın önünde diz çöküp yalvarmaya başladı.

– Ah, merhamet efendim! Ben gerçek Prens değilim. Ne olur beni kurtarın! Canımın yanmasına izin vermeyin!..

Dehşetten donakalan genç kız:

– Ööö, lordum, dizlerinizin üzerinde? Hem de benim için dedikten sonra gözden kayboldu.

Zavallı Tom gelip kendisini götürmelerini beklerken bütün saray bu dedikoduyla çalkalandı. “Prens delirmiş!” Bunun üzerine Kral bir ferman çıkardı.

“Kral namına! Kimse bu asılsız mesele hakkında konuşmayacak, bu olayı birbirine anlatmayacak. Kral namına!”

Tom, koridorlardan geçtikçe etrafını saran yabancı kalabalığı dalgın gözlerle seyrediyordu. ● yürürken saray halkı yerlere eğiliyor, arkasında saray hekimleri ve uşaklar onu izliyordu.

Az sonra Tom, kendini çok geniş ve muhteşem bir salon-
da buldu. Karşısında sert bakışlı, şişman bir adam yastıklara
uzanmıştı. Bu yaşlı ve hasta adam herkese korku salan Kral
8. Henry'ydi. Kral'ın yüzü, Tom'la konuşmaya başlayınca
yumuşadı.

– Şimdi nasılmış benim Prens'im bakalım? Kral babanı
üzücü bir şakayla kandırmayı mı düşünüyordun?

Gördüğü ilgi karşısında afallayan Tom'un "kral" lafını
duyduğu anda rengi uçup gitti. Hemen dizleri üstüne çöküp,

– Siz... Kral mı? ● zaman ben sahiden mahvoldum, dedi.

Kulağına gelen dedikoduların gerçeklerden uzak oldu-
ğunu sanan Kral, bu sözleri duyunca yıkılmıştı. Ağır bir iç
çektikten sonra şefkatle çocuğu yanına çağırdı. Tom, titre-
yerek Kral'a yaklaştı. Kral, Tom'un başını göğsüne bastırıp,

– Babanı tanı mıyor musun evlat? Şu yaşlı kalbimi kırma,
beni tanıdığını söyle haydi, dedi.

– Evet, siz Tanrı'nın esirgediği, haşmetli Kral efendi-
mizsiniz!

– İşte bu güzel. Rahatla bakalım. Burada seni incitecek
kimse yok. Şimdi daha iyisin değil mi?

– Lütfunuza duacıyım. İnanın ben adanmışlığı söylüyorum
heybetli efendimiz! Ben bir dilenci olarak doğdum. Burada
bulunmam büyük bir şanssızlık. Ölmek için çok gencim. Bir
küçük kelimeyle beni kurtarabilirsiniz. Ne olur Kral'ım!

– Ölmek mi? Böyle konuşma tatlı Prens'im, sen ölmeyeceksin!

Bunun üzerine Tom, bir sevinç çılgılığı atarak dız çöktü ve Kral'a teşekkür etti. Kral ile Tom'un arasındaki konuşma sürdükçe Kral, Prens'in delirdiğine inandı. Kendisine Latince bir soru sorarak Prens'i denedi. Tom Latince cevap verince Kral sevindi. Fakat Tom, doğduğu yerden bahsetmeye başlayınca Kral az kalsın bayılacaktı. Kral, hekimlere de danışarak oğlunun çok çalışmaktan zihninin yanıldığına karar verdi.

– Prens, bir süre derslerinden ve kitaplarından uzak tutulsun! Hoş vakit geçirsin. Deli de olsa, akli başında da olsa • benim oğlum ve tahta • çıkacak! Dahası, şunu herkes bilsin ki her kim oğlumun hastalığından bahsederse bu ülkenin kanunlarına karşı gelmiş olacak ve darağacına gidecektir, diye buyurdu.

Ardından asillerden biri Kral'ın huzuruna gelerek,

– Kral'ımız majestelerinin bildiği gibi Norfolk Dükü, kuledetutsak bulunuyor. Prens'imizin unvanını ancak kendisi verebilir. Bu durumda ne emredersiniz, dedi.

– Sus! Bu iğrenç isimle kulaklarımı kirletme! Kendi verdiğim emirden vazgeçecek değilim. Devlete hainlik suçu işlemiş bir adam yüzünden Prens, unvanına sahip olamayacak mı? Hemen meclise emir verin, güneş doğmadan önce Dük'ün ölüm haberini getirsinler!

Lort:

– Kral'ınızın emirleri kanundur, diyerek haber vermek üzere çıktı.

Tom, konuşulanları dinlemiş ve anlamaya çalışmıştı. Eğer Prens olduğunu kabul ederse Dük'ü ölmekten kurtarabilirdi. Bu fikrini Kral'a açtı.

– Benim gibi değersiz birine karşı çok iyisiniz. Ama o adamın öleceğini düşünmek bana acı veriyor efendim.

– İşte bu sensin! Biliyorum, aklın yaralansa bile kalbin hâlâ aynı. Fakat senin onurun için bu Dük'ün ölmesi, yerine başkasının gelmesi gerekiyor. Sen kendini üzme.

Tom ne söylediye Kral üzerinde etkisi olmadı. Kral, ilerleyen hastalığı yüzünden kendisi ölmeden önce o adamın öldürülmesinde kararlıydı.

Tom, gerçek bir esir olduğunu anlamıştı. Bu yalıtılmış kafeste kapalı kalacaktı. Gece boyunca rüyasında Norfolk Dükü'nün kopmuş kafasını gördü. Eski rüyaları ne kadar güzelmiş meğer. Gerçek ise öyle acıydı ki!

* * *

Tom, dairesine geçti. Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini şaşırmıştı. Dairesi pek çok soylu kimseler ve uşaklar ile doluydu.

Prens'in dayısı Lort Hertford, kulağına bir şeyler fısıldayarak Tom'a yardımcı oluyordu.

Ardından başka bir lort takdim edildi. Lort, Tom'u hürmetle selamladıktan sonra şöyle dedi:

– Özel bir konuyu size bildirmek üzere Kral'ın habercisi olarak geldim. Lort Hertford dışında, huzurunuzda bulunanların çıkmasına izin verir misiniz efendim?

Hertford'un yardımıyla Tom bir işaret verdi ve herkes dışarı çıktı.

Lort söze şöyle başladı:

– Kral'ımız majesteleri şöyle buyurdular: “Prens Hazretleri, hastalığı geçinceye ve kendisi eski hâline dönünceye kadar durumunu gizleyecektir. Kendisinin prens olduğunu inkâr etmeyecektir. Kendisine gösterilen saygıyı ve yerine getirilen âdetleri kabul edecektir. Sınırlarının bozulmasıyla ortaya çıkan, düşük seviyeli bir hayattan geldiğini söyleme huyundan vazgeçecektir. Anımsayamadığı yüzlerle karşılaştığında bunu belli etmeyecektir. Yapması gereken bir şey yüzünden kafası karıştığında şaşırması görünmeyecek, böyle hususları dayısı Lort Hertford'a danışacaktır. Bu, Kral emridir.” Kral'ımız majesteleri Tanrı'nın size şifa vermesi için dua ettiler efendimiz.

Tom, uysal bir şekilde,

– Kral'ımız böyle buyurmuşlar. O hâlde itaat edilecektir, diye cevap verdi.

Başta Prens'in ablası Leydi Elizabeth ve kuzeni Leydi

Jane olmak üzere Tom'un çevresindeki bütün asiller, Kral'ın duyurusu konusunda uyarıldılar. Böylece herkes konuşmalarına dikkat etti. Tom alay konusu olmaktan kurtuldu.

Akşam, onuruna verilecek ziyafetten önce dinlenmek isteyen Tom, binbir törenle üzerindikileri çıkardıktan sonra yatağına uzandı. Tom'un danışmanlığını üstlenen Lort Hertford ile duyuruyu yapan lort, dairede yalnız kalmışlardı.

Lort, Prens'in dayısına şüphelerinden bahsetti:

– Siz kendisine kan bağı olarak bu kadar yakinken aklımdan geçeni söylemekte zorlanıyorum lordum. Fakat deliliğin bu kadar değişken olması bana biraz tuhaf geldi. Duruşu, konuşması bir prens gibi. Ama ufak bir ayrıntıda birden değişiyor. Babasını tanımaması garip değil mi? Nasıl olur da hep içinde olduğu saray âdetlerini unutur? Delilik, Latincesini bırakıyor da Fransızcasını silip götürüyor. Kendisinin prens olmadığını söylemesi hiç aklımdan çıkmıyor. Belki de...

Lort Hertford hemen sözünü kesti:

– Susun lordum! Kral'ın emrini unuttunuz mu? Devlete ihanet etmiş olursunuz. Beni de suç ortağı yapmayın.

Kızaran lort utanarak,

– Özürdilerim, ne olur beni ele vermeyin lordum, dedi. Böyle şeyleri bir daha ne düşünürüm ne de söylerim.

– Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü kendisini beşikten

beri tanırım Hastalık, söylediğin şeylerin hepsine sebep olabilir. Şüphelenmeye gerek yok.

Lort Hertford böyle konuşup arkadaşını yatıştırdıktan sonra kendi kendine düşünmeye başladı: "Koskoca ülkede aynı anneden olmayıp da ikiz gibi benzer iki kişi olabilir mi? Diyelim ki oldu. Peki biri ötekinin yerine nasıl geçecek? Hayır, bu budalalık! Tut ki • bir sahtekâr. Fakat Kral tarafından, herkes tarafından prens diye çağırılıp bunca nimeti tepecek bir sahtekâr olabilir mi? Elbette hayır. Kendine gel! O, gerçek prens ve ne yazık ki delirdi!"

Akşam yaklaşırken Tom, saatlerce süren çabalardan sonra tepeden tırnağa giydirilip süslendi. Törenle yemek salonuna götürüldü. Salon ve sofradaki her şey gerçekten göz kamaştırıyordu.

Oda, soylu hizmetkârlarla doluydu. Kraliyet ailesinin bazı hizmetçileri soylu bir aileden geliyordu. Bu hizmetkârların unvanı da babadan oğula geçiyordu. Galler Prensi'nin peçetecibaşısı yanında bekliyordu. Kupacibaşı, Prens'e şarap sunmak için oradaydı. Çeşnicibaşı ise Prens'ten önce yiyeceklerin tadına bakarak zehirlenme ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Başgarson, başkâhya, başaşçı servisin gerçekleşmesi için emirler veriyorlar, her şeyi kontrol ediyorlardı. Bunun dışında Tom'un üç yüz seksen dört uşağı vardı. Ama Tom, bunların varlığından bile haberdar değildi.

Salondaki herkes gerekli emri almıştı. Prens'in yaptığı tuhaf hareketlere kimse gülmedi. Aslında biricik prenslerini böyle görmek, onlara komik gelmiyordu. Daha çok üzülüyorlardı.

Tom, yemekleri elleriyle yedi. Leke olmasın diye işli peçetesinin kaldırılmasını istedi. Sofrada ilk defa gördüğü yiyecekleri inceleyerek bunların yenilip yenilmediğini sordu. Tom'un yaptığı bir gaf da fındıkları avuçlayarak cebine doldurmasıydı. Salondakiler, bunu da görmezlikten geldiler.

Yemek esnasında Tom'un burnu fena hâlde kaşındı. Ne yapacağını şaşırان Tom gitgide skırlıyordu. Yanındaki lortlar yardımına koşunca onlara ne yapması gerektiğini sordu. Lortlar da ne yapacaklarını şaşırdılar. Tom ağlayacak hâle gelmişti. Ne yazık ki sarayın geleneksel kaşıyıcısı yoktu! Tom, en sonunda daha fazla dayanamayarak kendi burnunu kendi kaşdı ve bu sıkıntıdan kurtuldu.

Tom'un yaptığı son acayiplik, parmaklarını yıkaması için kendisine getirilen altın tas içerisindeki gül suyunu içmesiydi.

Ardından lortlara dönüp,

– Hayır, bu hoşuma gitmedi lordum. Kokusu güzel ama tadı için aynı şeyi söyleyemem, dedi.

Küçük dostumuz, dairesine dönünce prensin özel eşyalarını incelemeye koyuldu. Bu kez duvarda asılı olan zırha

yöneldi. Parçaların her birini üzerine geçirmeye çalıştı. Fakat beceremeyince bıraktı. Zırhın içinden çıkan süslüce yuvarlak bir parça ile fındıkları kırmaya karar verdi. Kimsenin bakışları olmadan fındıkların tadını çıkaracaktı. Prens olduğu için ilk kez kendini rahat ve mutlu hissetti. Prens'in kütüphanesinden "İngiltere Sarayında Görgü Kuralları" adlı bir kitabı alıp okumaya koyuldu.

Kral, son günlerini yaşıyordu. Ölümünün yaklaştığını hissediyor, bu yüzden Norfolk Dükü'nün idam edilmesi için acele ediyordu. Gözüne uyku girmeyen Kral, idamı göremese bile idam kararının altına mühürbasıp işi çabuklaştırmak istiyordu. Sabaha karşı başyargıcı huzuruna çağırıp emirler verdi.

– Yazık, bu güzel anı nasıl da beklemiştim! Çabuk olun. Ben yetişemeyebilirim ama bu işi başkaları mutlaka yapmalı. Büyük mühürü getirin de kararı onaylayayım. Lordlar hemen toplansın. Haydi çabuk!

Başyargıcı:

– Kral'ımızın emri kanundur. Ancak mühürü benden almış ve Norfolk Dükü'nün idam kararını damgalayana kadar kullanılmayacağını söylemişsiniz efendim, dedi.

– Ya, evet öyle yapmıştım gerçekten. Peki onunla ne yaptım ben? Öyle güçsüzüm ki...

Kral'ın mırıltıları anlaşılmasız hâle gelmişti. Yaşlı Kral'ın

hafızası çok zayıflamıştı. Mührü ne yaptığını bir türlü hatırlayamıyordu. Sonunda Prens'in dayısı Lord Hertford, diz çökerek sözü aldı:

– Cüretimi bağışlayınız majesteleri! Burada bulunanların da hatırlayacağı gibi ekselansları büyük mührü yüce Prens'imize vermişlerdi.

Bunun üzerine hemen mührün getirilmesi emredildi. Fakat Lord Hertford eli boş dönmüştü.

– Affınıza sığınırım efendim! Prens'imizin rahatsızlığı devam ettiği için kendileri büyük mührü aldıklarını hatırlayamadılar.

Kral, hayal kırıklığı yaratan bu sonuçtan sonra bir süre daha uzun uzun düşündü, mırıldandı. Başyargıç ve lord da telaşla ne yapacaklarını düşünüldüler.

Kral öfkeyle,

– Büyük mühür yoksa küçüğü yerinde duruyor. ● hâlde daha ne bekliyorsun? huzuruma gelme, diye bağırdı.

Zavallı başyargıç, bu sözleri duyduğugibi meclisi toplamak için gözden kayboldu. Köle meclis, vakit kaybetmeden vazifesini yerine getirdi. İngiltere'nin asillerinden talihsiz Norfolk Dükü'nün başı yarın uçurulacaktı.

* * *

Galler Prensi Edward'ı bıraktığımızda, Tom'un baba-

sı tarafından çeke çeke götürülüyordu. Oğlunun inadına sinirlenen John Canty, elindeki sopayı Prens'in kafasına indirmek üzereyken sopa, çocuğu korumak için araya giren yaşlı bir adama isabet etti. John Canty artan bir öfkeyle evin yolunu tuttu.

Prens, kendini ingibi bir yerde buldu. Mum ışığında zor seçilen odada, korkudan bir köşeye sinmiş iki kız ve perişan bir kadın gördü. Öteki köşede ise darmadağınık saçları ile uğursuz bakışlı bir kocakarı vardı. John Canty kadına,

– Hey kocakarı! Bak burada kim var? Canını çıkarman için seni bekliyor. Hadi öne çık bakalım delikanlı! Şu masalı birdaha anlat da kimin oğluymuşsun duyalım, diye seslendi.

Hakarete uğrayan Prens'in kan beynine sıçramıştı. Asil bir tavırla başını dimdik tutarak,

– Senin gibi biri bana konuşmamı emredemez. Bir kere daha söylüyorum Ben, Galler Prensi Edward'ım, başkası değil!

Bunu duyan odadakiler, şaşırmış bir vaziyette bakakalmışlardı. Tom'un annesi ve kız kardeşleri, yine sopa yiyecek diye korkudan ne yapacaklarını şaşırdılar.

Annesi:

– Ah benim zavallı oğlum! A buksabuk kitaplar okuman başımıza ne işler açtı! Sana kaç kere söyledim. Bak sonunda aklını kaçırdın. Annenin kalbi buna nasıl dayansın?

Prens, kadının yüzüne bakıp tatlı bir sesle,

– Oğlunuz aklını filan kaçırmadı, merak etmeyin. Beni yeter ki saraya götürün. Kral babam size oğlunuzu iade edecektir.

– Kral baban mı? Ah benim yavrum! Neler söylüyorsun? Bana iyice bak. Ben seni doğuran ve bağrına basan annen değil miyim?

Prens:

– Tanrı biliyor ki sizin iyi yüreğinizi üzmeyi asla istemem. Fakat yüzünüzü ilk kez görüyorum.

Bunu duyan kadının, dünya başına yıkılmış gibi oldu. Az sonra gaddar kocakarı çocuğu dövmeye başladığında ise onu göğsüne bastırarak tekme ve tokatlardan korudu. Gece herkes yatıp da kocakarıyla John Canty'nin horultusu duyulunca kadıncağız kalkıp Prens'in yanına gitti. Onun oğlu olmadığını anlamaya kararlıydı.

Gözyaşları içinde çocuğu okşayıp öptü. Koynuna sakladığı ekmek kabuklarını ona verdi. Ama çocuğun canı öyle çok yanıyordu ki iştahını alıp götürmüştü. Üstelik o iğrenç şeyiyemesi mümkün değildi. Yine de kadıncağıza teşekkür edip Kral babasının onun iyiliğini karşılıksız bırakmayacağını söyledi. Tom'un deliliğinin devam ettiğini anlayan kadıncağız yerine döndü.

Prens'in uyuduğunu anlayınca yeniden kalktı. Çocuğun

oğlu olup olmadığını anlamanın bir tek yolu vardı. Tom, küçüklüğünde yüzüne barut parçaları sıçradığından beri ani bir ses ve ışıkla karşılaştığında belirli bir tepki verirdi. Uykusundan uyanırsanız ama avuçları dışa gelecek şekilde elleriyle yüzünü kapatırdı!

Kadın birden, mumu çocuğun yüzüne tuttu. Prens gözlerini iri iri açtı. Eliyle bir hareket yapmadı. Gözlerine inanamayan kadıncağız, bunu birkaç kez daha denedi. Ama sonuç aynıydı. Deliliğin, bunca yıllık alışkanlığı unutturduğuna bir türlü inanmak istemedi. Kendi kendine "Hayalleri de delirmiş olamaz ya!" dedi.

Acı gerçeği kabul edemiyordu. "Bu çocukta Tom'da olmayan bir şeyler var. Ama Tom'a bu kadar benzeyen ve Tom olmayan biri olabilir mi? Onu ben doğurdum" diye düşünmeye başladı ve sabaha kadar gözünü kırpmadı.

Daha gün doğmamıştı ki kapının gümbür gümbür çalınmasıyla uyandılar. Komşularından biri gelmişti. Dün gece John Canty'nin sopasının isabet ettiği adam, Rahip Andrew'den başkası değildi ve yaşlı adam sabaha karşı ölmüştü.

John Canty ve ailesi eşyalarını toplayıp hemen yola koyuldular. Dışarı çıktıklarında karanlıktan yararlanıp kaçacaklarını sanırken kendilerini bir ışık cümbüşü içinde buldular. Bütün Londra şenlik havasınabürünmüştü. İrmak boyunca şarkı söyleyip dans eden insanları aşarak ilerle-

meve çalıştılar. John Canty Prens'in elini sıkı sıkı tutmasına rağmen Prens, adamın oyalandığı bir anda elinden kurtulup kalabalığın arasına karıştı.

John Canty'nin, Prens'i bu karışıklıkta bulması imkânsızdı. Bunun farkında olan Prens de artık yakalanma korkusunu içinden atıp kendi derdini halletmeye karar verdi.

* * *

Bütün Londra Prens'in şerefine düzenlenen şenlikte eğleniyordu. Irmak boyunca her taraf rengârenk ışıklara bürünmüş, ıslıl ıslıl yanıyordu. Irmak çeşit çeşit tekneler ve saltanat kayıklarıyla dolmuştu. Pırıl pırıl bayraklar dalgalandıkça üzerlerinde asılı çanlar güzel sesler çıkarıyordu. Müzik sesleri bütün şehri kuşatmıştı.

Tom, ihtişamlı giysiler ve nücevhlerle süslenmişti. İpek minderlere gömülmüş, merakla etrafı izliyordu. Bunca görülmeye değer manzara, Tom için anlatılamayacak kadar şaşırtıcıydı. Yanındaki Leydi Elizabeth ve Leydi Jane içinse sıradan şeylerdi.

Tom ve yanındaki soylu insanlar, şehri törenle gezip halkı selamladıktan sonra Guildhall Sarayı'na vardılar. Orada verilecek ziyafet kendilerini bekliyordu. Ziyafet ve eğlence gece yarısına rağmen bütün hızıyla devam ediyordu. Tom çok eğleniyor, prens olmanın tadını çıkarıyordu.

Zavallı Prens ise paçavralar içinde sarayın kapısı önünde

içeriye alınması için bağırıp duruyordu. Kalabalık, küçük çığırtnkını görmek için çocuğun etrafında toplanmıştı. Derken çocuğa sataşmaya ve onunla alay etmeye başladılar. Öfkeden çılgına dönen Prens:

– Size yine söylüyorum, ben Galler Prensiyim. Şimdi kimsesiz olabilirim. Ama beni kimse yıldırılmaz, diye haykırıyordu.

Kalabalıkta kahkahalar kopuyor, alaylı sözler artıyordu. Tam bu sırada bir ses yükseldi:

– Hey delikanlı! Prens olsan da olmasan da cesur bir delikanlıya benziyorsun. Artık arkadaşsız değilsin. İyi ki Miles Hendon’a rastladın. Daha kötüsü de olabilirdi. Haydi, minik çeneni dinlendir biraz. Ben bu sıçanların hakkından gelirim.

Bunları söyleyen Miles Hendon, uzun boylu, güçlü kuvvetli ve yakışıklı bir delikanlıydı. Üzerindeki giysilerin kaliteli olduğu belliydi. Konuşmasıyla kahkahalar arttı. Ardından bir el, Prens’e vurmak için uzandı!

Bunun üzerine Miles Hendon harekete geçti. Kılıcıyla hepsinin hakkından geldi. Adamlar birer birer yere serildiler. Kalanları da dağıldılar. Miles Hendon’la Prens oradan hızla uzaklaştılar.

Bu arada Guildhall Sarayı’nda eğlence tufanı devam ediyordu. Birden bütün neşeli sesler borazan sesiyle kesildi.

Derin bir sessizliğin ardından Kral'ın habercisi yüksek sesle bir bildiri okumaya başladı. Bütün kalabalık ayakta onu dinliyordu. Sıra son cümleye geldi.

– Kral öldü!

Salondaki herkes sanki tek bir vücut olmuş gibi başını önüne eğdi. Uzun bir sessizlikten sonra hepsi birden dizlerinin üstüne çökerek Tom'a ellerini uzatıp bir ağzdan,

– Yaşasın Kral, diye haykırdılar.

Zavallı Tom ne yapacağını şaşırmış hâlde onlara bakıp duruyordu. Birden kendini toplayıp danışmanına,

– Onurun üzerine söyle. Bir Kral'ın emir verme yetkisi vardır. Şimdi bir emir versem bana kimse itiraz etmez değil mi, diye sordu.

– Bu ülke sınırları içinde size kimse itiraz etmez, dedi. Siz kralsınız ve sizin her sözünüz kanundur.

Bunun üzerine Tom iyice ciddileşerek,

– Bundan böyle Kral'ın kanunu merhamet kanunu olacak. Asla kan dökme kanunu olmayacaktır! Düzlerinizin üstünden kalkın. Kuleye gidip Kral'ın ilk emrini bildirin hemen: Norfolk Dükü ölmeyecek!

Yeni Kral'ın ağzından dökülen bu sözlerden sonra salon coşkuyla çınliyordu.

– Kanlı saltanat devri bitti! Yaşasın İngiltere'nin yeni kralı!

Küçük Prens ve kurtarıcısı kalabalıktan kurtulur kurtulmaz arka sokaklarda yürümeye başladılar. Bu arada Kral'ın ölüm haberi bütün şehre yayılmıştı. Prens'in kulağına da geldi. Prens'in içi burkuldu. Gözleri yaşla doldu. Zalim Kral, başkalarına korku saçsa da onun babasıydı. Kendisine her zaman sevgiyle yaklaşmıştı. Az sonra gecenin sessizliği başka bir sesle yırtıldı.

– Kral'ımız Altıncı Edward çok yaşasın!

Duyduğu bu cümle ile Prens'in gözleri parladı. Gurur ve heyecandan bütün vücudu ürpermışti.

"Ah!" diye içinden geçirdi, "Kulağa ne garip geliyor: Ben Kral oldum!"

Dostlarımız, köprü üzerinde kalabalığı yararak ilerliyorlardı. Miles'in kaldığı han, Londra Köprüsü üzerindeydi. Tam hana yaklaşmışken bir ses işittiler.

– Ooo, demek sonunda geldin! Bir daha kaç da görelim bakalım Bütün kemiklerin kırıldığında dünyanın kaç bucak olduğunu anlayacaksın, diyen John Canty, çocuğu yakalamak için atıldı.

Miles Hendon araya girerek,

– Ağır ol ahbap! Bu kadar sert davranmak da neyin nesi? Bu çocuk senin neyin oluyor?

– İşime burnunu sokmasan iyi olur. O benim oğlum!

Bunun üzerine küçük Kral öfkeyle bağırды:

– Yalan bu! Onu tanımıyorum.

Miles Hendon çocuğa dönerek,

– Aferin, cesurca konuşuyorsun. O minik kafan çatlak veya sağlam. Ama sana inanıyorum. Bu gaddar herif senin baban olsa da olmasa da seni artık dövemeyecek. Tabi benimle gelmeyi kabul edersen.

– Elbette gelirim. Onunla gideceğime ölürüm daha iyi, diye cevapladı Prens.

Miles ile adam arasındaki atışma biraz daha sürdü. Miles ile başa çıkamayacağını anlayan Canty, tehditler savurarak oradan uzaklaştı.

Prens, hana vardıkları gibi kendini yatağa atıp yemek hazır olunca uyandırılmasını söyledi. Açlık ve yorgunluktan ölmek üzereydi. Miles Hendon kendi kendine söylenmeye başladı. “İşe bak! Şu küçük dilenci odama gelip yatağımı işgal ediyor. Hem de kendi malı gibi davranıyor. Prens olduğunu sayıkladı durdu. Herhâlde dayak yiye yiye keçileri kaçırmış. Aslında çok kibar ve tatlı bir yüzü var. Sözünü de hiç sakınmıyor. Bundan sonra onu her şeyden koruyup kollayacağım. Ona kimse zarar veremeyecek.”

Çocuğun yatağa öylece uzanverdiğini görünce üzerini ceketıyla örttükten sonra yine mırıldanmaya devam etti. “Galler Prensi olduğuna kendini inandırmış. Prens olsa bile bu artık imkânsız. Çünkü Galler Prensi artık bir Kral. Ama

zavallı akli bir hayale takılıp kalmış. Bakalım Kral'olduğunu da iddia edecek mi?"

Az sonra elinde sıcak yemeklerle dolu bir tepsiyle bir uşak içeri girdi. Gürültüye uyanan küçük Kral homurdanmaya başladı:

– Ne yazık ki sadece bir rüya değilmiş. Ne acılı..

Sonra Hendon'un ceketini fark etti ve çok duygulandı. Teşekkür ettikten sonra köşedeki leğene yönelerek beklemeye başladı. Kafası karışan Hendon:

– Eksik olan bir şey mi var, diye sorunca Prens:

– İyi yürekli bayım, elimi yüzümü yıkamalıyım, dedi.

– Ah, demek mesele buydu! Böyle şeyler için benden izin istemen gerekmez. Buradaki her şey senin sayılır.

Çocuk beklemeye devam etti. Sabırsızlandığı belliydi.

Hendon:

– Tanrı aşkına, yine ne var, deyince Kral:

– Lütfen elime su dök ve daha fazla konuşma, diye emir verdi.

Hendon koca bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Kalkıp küçük Kral'ın emrini yerine getirdi. Az sonra küçük Kral sofraya oturmuştu. Hendon da bir sandalye çekiyordu ki çocuk öfkeyle,

– Sakın! Kral'ın huzurunda oturmayacaksın değil mi, dedi.

Bu son darbe Hendon'u altüst etmişti. Söylenmeye başladı:

– İşte! Zavallının deliliği gittikçe artıyor. Kral öldü ya, şimdi kendini Kral sanıyor. Aman suyuına gideyim, yoksa beni kuleye kapatır!

Bu oyundan hoşlanmaya başlamıştı. En iyisi dediklerini yapmaktı. Yoksa deliliği ilerleyebilirdi. Böyle düşünerek Kral'ın arkasında yerini aldı. Elinden geldiği kadar saray usulünce davranmaya çalıştı. Gittikçe yumuşayan Kral Hazretleri Hendon'u tanımak istiyordu.

– Sanırım adının Miles Hendon olduğunu söylemiştin. Doğru mu duydum?

– Evet majesteleri.

– Oldukça kibar davranıyorsun. Soylu bir aileden mi geliyorsun?

– Bizim soyluluğumuz pek önemli sayılmaz efendim. Babam Sir Richard Hendon adında bir baronezdır. Hendon malikânesinin sahibidir.

– Bu ismi hatırlayamadım. Bana hikâyeni anlat.

– Anlatacak pek bir şey yok. Ama belki sizi biraz oylar majesteleri. Babam Sir Richard, zengin ve cömert bir insandır. Ben küçük bir çocukken annem öldü. Biz üç kardeşiz. Ağabeyim Arthur, iyi niyetli bir insandır. Küçük kardeşim Hugh ise çok sinsi ve açgözlü biridir. Bir de kuzenim Leydi

Edith var. Leydi Edith, dünyalar güzeli ve iyi yürekli bir kızıdır. Babası öldükten sonra babam onu koruması altına aldı. Babam, ağabeyim Arthur ile Edith'i daha beşikteyken nişanladı. Aslında Leydi Edith ile ben birbirimizi seviyorduk. Arthur ise başka bir kızla evlenmek istiyordu. Fakat babam buna bir türlü razı olmuyordu. Arthur, sabırla beklersek Leydi Edith ile birbirimize kavuşabileceğimizi söylüyordu. Ağabeyimin sağlığı kötüye gidiyordu. Eğer o ölürse babamın mirası da benim olacağı için Hugh, beni ortadan kaldırmayı aklına koydu. Zaten babam, Hugh'u hepimizden fazla severdi. Hugh da tatlı diliyle onu kandırırdı. Hugh, Leydi Edith'i sevdiğini söylüyordu. Aslında onu değil, babasından kalmış olan servetini seviyordu.

Sonunda amacına ulaştı. Evdeki hizmetçilere para vererek odama bir merdiven koydurttu. Merdiven bulununca Leydi Edith'i kaçırıp onunla gizlice evleneceğim yalanını uydurdu. Buna inanan babam beni cezalandırdı ve üç sene boyunca ülke dışındaki savaflara katılarak sürgün hayatı yaşamamı istedi.

Katıldığım bir savaşta düşmana esir düştüm. Yedi sene zindanlarda süründüm. Sonra zekâm ve cesaretim sayesinde kurtuldum. Şimdi malikânemize dönüyorum. Oradan yedi senedir hiç haber alamadım. İşte benim hikâyem bu kadar majesteleri.

Hendon sözünü bitirdiğinde çocuk:

– Sana yapılanlar utanç verici! Fakat sana söz veriyorum. Hakkını arayacağım. Bu sözü sana Kral veriyor, diye haykırdı.

Sıra küçük Kral'ın hikâyesine gelmişti. Kral, başından geçen her şeyi anlattı. Ancak Hendon, ona inanmamıştı. Yine de çocuğun sıra dışı bir hayal gücü olduğunu düşünüyordu. “Şuna bak! Çocuğun hayalgücü ne kadar zenginmiş! Sağlam da olsa çatlak da olsa sıradan bir kafa böylesine süslü bir hikâyeyi duramaz. Bu çocuğu yanımdan hiç ayırmayacağım. Kimse kılına bile dokunamayacak. Hastalığı iyileşince ileride büyük bir adam olacak. Ben de onunla gurur duyacağım.”

Sözünü bitiren Kral biraz düşündükten sonra,

– Sen benim onurumu ve hayatımı kurtardın. Böylelikle tacımı da kurtarmış oldun. Bu hizmet büyük bir ödül hak ediyor. Şimdi bana dileğinin ne olduğunu söyle. Krallık gücümün sınırları dâhilinde dileğin yerine getirilecektir.

Hendon, bu önerinin üzerine yeniden düşünmeye başladı. Az kalsın teşekkür edip bir ödül beklemediğini söyleyecekti.

Ancak aklına parlak bir fikir geldi.

– Efendim, bu aciz hizmetim, sıradan bir kulunun kralına karşı yerine getireceği bir vazifeden başka bir şey değildir. Fakat mademki majesteleri böyle bir kütüfte bulunmuşlar, o zaman bir isteğim olacak. Efendimizin de bildiği gibi bundan

dört asır önce bir düğ, yaptığı hizmet karşılığında bir ödül almıştı. Kendisi ve soyundan gelen herkes, İngiltere krallığı ayakta olduğu sürece kralın huzurunda başındaki şapkayı çıkarmama hakkına sahip olmuştu. Ben de affınıza sığınarak böyle bir dilekte bulunacaktım Ben ve benim soyumdan gelen Hendonların, İngiltere Kralı'nın huzurunda oturabilme hakkını lütfetmelerini isteyecektim.

Bunun üzerine Kral:

– Ayağa kalk Şövalye Sir Miles Hendon, diyerek Hendon'un omuzuna kılıcıyla dokundu.

Böylece Hendon'u şövalye ilan etmişti. Konuşmasına devam etti:

– Oturabilirsin. Dileğinyerine getirildi. İngilteretahtı ve tacıvar oldukça sen veterunların bu hakka sahip olacaksınız.

Bugünden sonra Kral Edward ve Sir Hendon, Kral ve sadık hizmetkârı ilişkisi içinde iyi birer dost oldular. Hendon, çocuğu çok sevdiği için bu oyuna katlanıyordu.

O gece Hendon, Kral'ın emri üzerine kapının önünde yatarak nöbet bekledi. Sabahleyin Kral uyanmadan çarşıya gidip ona ucuz ama düzgün giysiler aldı. Geldiğinde onun hâlâ uyanmadığını görünce kahvaltı gelene kadar giysilerin tamirine koyuldu. Derken Kral Hazretleri'ni uyandırmaya karar verdi. Onu uyandırmaya çalıştı. Bir cevap gelmeyince örtüleri kaldırdı. Bir de baktı ki çocuk gitmiş.

Dünya Hendon'un başına yıkılmıştı sanki. Ne yapacağını düşünürken içeriye kahvaltıyı getiren uşak girdi. Uşağı konuşmaya zorlayınca olanları anladı. Genç bir adam gelip Hendon'dan haber getirdiğini söylemişti.

Çocuğa, Hendon'un onu çarşıda beklediğini iletmişti. Bunun üzerine çocuk, haber göndermek yerine kendisinin gelmesinin daha uygun bir davranış olacağını söyleyerek homurdanmıştı. İsteksizce hazırlandıktan sonra haberi getiren adamla birlikte çıkmışlardı. İleride yanlarına başka bir adam daha katılmıştı.

Hendon, her şeyi anlamıştı. Bu adam, çocuğun babası olduğunu iddia eden serseriden başkası değiydi. kalabalığı şimşek gibi kaybetmiş sayılmazdı. Bir taraftan da seviniyordu.

-Tatlı çocuk! Söylendi ama gitti. Çünkü bunu kendisinden isteyenin Miles Hendon olduğunu sandı. Bunu başkası için yapmayacağından adım gibi eminim.

* * *

Aynı sabah Tom Canty ağır bir uyukudan uyandı. Karışık rüyalar görmüştü. Rüyasında ailesinin yanına dönmüştü. Ne kadar da mutluydu. Bütün bunların sadece bir rüya olduğunu anladığında ise üzüldü.

Bu arada uşaklar, giydirmek için kendisini bekliyorlardı. Herkes pek değerli kabul edilen, pek çok anlamı olan ve yas

rengi olarak da kabul edilen mor renkte giyinmişti. Tom, "İşkence başlıyor." diye düşündü. Kral olmak sandığından da zordu.

Tom'un başuşağı, giysilerinden birini giysicibaşıya uzattı. ● da yatak odası yardımcısına verdi. Giysi birkaç lordun elinden Kral'ın gardıropçusuna ulaştı. Sonra peçetecibaşından başamirale oradan da başpiskoposa geçti. Sonunda yatak odası başlordu, giysiyi Tom'a giydirdi. Zavallı çocuk kendini yangında zannetmişti. Giysiler elden ele geçirilen kovalar gibi kendisine geliyordu. Her bir parça için bu şekilde bekleyen Tom, sıkıntıdan patladı. Nihayet ipek çoraplar görününce rahat bir nefes aldı. "Umarım, artık sabah işkencesi son buluyordur." dedi. Çorap, elden ele uzatıldı. Tom'un başuşağı tam çorabı giydireceği sırada birden yüzü kıpkırmızı oldu. Çorabı başpiskoposun eline tutuşturarak,

– Gördünüz mü lordum, diye sordu.

Çorap hayretler içerisinde aynı sırayla elden ele geri gitti. En son yatak odası başuşağı çorabı eline alarak,

– Aman Tanrı'm! Çorabın bağlanacağı yerde bir püskül eksik. Bu nasıl olur? Çorapçibaşını kuleye kapatmalıyız.

Çorapçibaşı da Tom da bayılacak gibi oldular. Tom sabırsızlıkla yeni ipek çorapların kendisine giydirilmesini bekledi. Giyinip hazırlanması bitince lordların başsağlığı dileklerini kabul etti.

Kahvaltıdan sonra törenle taht salonuna götürüldü. Burada davet işleriyle ilgilenmesi gerekiyordu. İlk önce sarayın mali durumugündeme geldi. Saraymasrafları okundu. Saray hazinesi neredeyse boşalmış, ölen Kral çok büyük borçlar bırakmıştı. Bunu duyan Tom dehşete düştü.

– İflasa doğru sürüklendiğimizi görüyorum. Bunun için daha küçük bir yere taşınıp hizmetkârların çoğuna yol versek iyi olur. Ben elverişli bir ev görmüştüm, diyen Tom, danışmanı Lord Hertford'un işaretleriyle sözünü yarıda bıraktı.

Ardından, kralın ölmeden önce dağıttığı unvanlar ve arazilerokundu. Bunları duyan Tom, devlet hazinesini böyle çarçur etmek yerine borçların ödenmesinin daha doğru olacağını söyleyecekti. Ama az önceki gafını hatırlayarak sesini çıkarmadı.

Kafası iyice allak bullak olmuştu. Ülkenin bütün dertleri omuzlarındaydı. Bunların üstesinden nasıl gelecekti? Odasında dinlenirken bunları düşünüyordu. Az sonra huzuruna on iki yaşlarında çelimsiz bir çocuk geldi. Tom, çocuğa ne istediğini sordu.

Kral'ı selamlayan çocuk:

– Beni tanımadınız mı efendim? Ben sizin şamar oğlanınızım, dedi.

– Şamar oğlanı mı? Şu günlerde hafızam çok karışık. Ne istiyorsun?

Kral'ın rahatsızlığı konusunda uyarılan çocuk, hiç bozuntuya vermeden devam etti.

– Majestelerinin affına sığınırım. Hatırlarsanız, ikigün önce Yunanca dersinde hata yapmıştınız.

– Öyle mi yapmıştım? Aa, tabi yapmışımdır.

– Öğretmen böyle gevşek çalışmanın bir prense yakışmayacağını söylemişti. Bunun için de beni iyice dövcekti.

– Ne? Seni mi dövcek? Benim hatam yüzünden seni niçin dövsün?

– Efendimiziyine unuttular herhâlde. Kral'ımızın derslerde yaptıkları hatalardan dolayı her zaman ben dayak yerim.

– Doğru, doğru. Unutmuşum. Sen bana özel olarak ders veriyorsun. Ben bir hata yapınca da hoca sana kızıyor.

– Ooo, yüce Kral'ım! Neler söylüyorsunuz? Ben sizin aciz bir uşağınızım. Size nasıl ders verebilirim?

– Peki o zaman senin suçun ne? Bu nasıl bir bilmece? Ben gerçekten deli miyim, yoksa sen mi delisin?

– Majesteleri, kimse Prens'imizin kutsal şahsının kılına bile dokunamaz. İşte bu yüzden Prens'imizin yerine daima ben dayak yerim. Benim işim bu.

– Ne acayip bir meslek! Bu gidişle benim yerimegiydirilip süslenecek birini tutarlarsa hiç şaşmam. Keşke böyle yapsalar. Kendi dayağımıyemeye razı olurdum. Neyse. Sen ne istiyordun bakalım?

- ● gün cezam ertelendi. Yas süresi sona erinceye kadar cezam kaldırılabilir. İşte bu yüzden öğretmenle konuşmanız için huzurunuza çıkma cesaretini gösterdim efendim.

- Merak etme, bundan sonra sırtın acımayacak.

- O zaman mahvoldum desenize.

- Neden? Anlayamadım.

- Ah benim muhteşem Kral'ım! Sırtım benim ekmek paramdır. Belki bundan sonra Kral olduğunuz için ● sıkıcı dersleri bırakırsınız. Ben de sizin yerinize dayak yiyemem. O zaman açlıktan ölürüm. Ne olur işime son vermeyin Kral'ım!

Bunun üzerine Kral, kendisini sarayın geleneksel şamar oğlanı atadığını açıkladı.

Tom, çocukla sohbet etmeye başladı. Çocuğun ağzından sarayda olup biten her şeyi öğrendi. Bundan sonra da sık sık huzuruna çağırıp onun sayesinde önemli bilgiler elde etti.

Az sonra kendisini tavsiyeler vermek için Lort Hertford geldi. Konuştukça çocuğun bunlara ihtiyacı olmayacak kadar bilgi sahibi olduğunu gördü. "Herhâlde akli yerine geliyor." diye düşünerek ona büyük mührün yerini sordu. Oysaki Tom, mührün neye benzediğini bile bilmiyordu. Lort sözü değiştirdi.

Günler geçiyordu. Tom bütün törenlerden bunalmıştı. Kral olmanın sorumluluğu da çok ağırdı. Camdan dışarı bakıp sarayın bahçesinde koşma arzusuyla yanıyordu. Dışarıyı

seyrederken gürültülü bir kalabalık gördü. Danışmanlarına bunların kim olduğunu sorduğunda bunların idam edilecek kişiler olduğunu öğrendi. Bunun üzerine bu kişilerin huzuruna getirilmelerini emretti. Adamlar teker teker getirildi ve suçları okundu.

Tom, adamlardan birini hatırlıyor gibiydi. Ama bir türlü çıkaramıyordu. Sonunda bir arkadaşıyla ırmak kenarında oynadığı bir günü hatırladı. ● gün bu adam, arkadaşını boğulmaktan kurtarmıştı. Görevliye adamın suçunu sordu.

– Majesteleri, adam birini zehirlemiş, dedi görevli.

Adamı böyle görünce ona acıyan Tom, bunu duyunca sarsılmıştı.

– Peki suçu ispatlandı mı?

– Evet efendim.

– ● zaman götürün, ölümü hak etmiş.

Adam Kral'a yalvarmaya başladı.

– Efendimiz, suçumu ispatlayamadılar. Bari beni hemen assınlar, ne olur efendim!

– Negarip bir istek! Zaten sonun da bu değil mi?

– Ah, benim güzel efendim! Beni diri diri kazana atacaklar.

– Aman Tanrım! Suçun ne olursa olsun, böyle bir ceza olamaz.

Lorda dönerek,

– Böyle bir işkenceyle cezalandırmak doğru mudur, diye sordu.

– Evet efendimiz, zehirleyiciler için kanun budur.

– O zaman bu kanunun deği

Salondaki herkes Kral'ın bu kararını sevinçle karşıladı.

Tom, suçluyu asmaya götüren görevliyi durdurdu.

– Şu suçu biraz daha incelemek istiyorum. Bu olay nasıl olmuş?

– Bu adamın köyünde hasta bir adam varmış. Hasta adam, bu adamın evinden çıktıktan bir saat sonra kısıarak ölmüş efendim.

– Peki evde zehir bulmuşlar mı? Hasta adama zehir verirken görmüşler mi?

– Hayır efendimiz. Ancak doktorlar böyle bir ölümün ancak zehirlenme sonucu olacağını söylediler.

O zamanlar doktorların her sözü kanıt sayılırdı. Tom düşünüp duruyordu. Yapacak bir şey yoktu. Adama söyleyeceği bir şey olup olmadığını sordu.

Adam:

– Söyleyeceklerimin bir değeriyok. Ama ben masumum Kral'ım. Benim bir can aldığımı iddia ettikleri sırada ben bir hayat kurtarıyordum. Irmakta boğulmakta olan birçok çocuk...

Kral, adam sözlerini bitirmeden olayın tarihini ve saatini sordu.

Görevlinin verdiği cevabı duyunca,

– Suçluyu serbest bırakın, bu bir emirdir, diye haykırdı.

Gerekçe olarak da şunları ekledi:

– Böyle asılsız kanıtlarla bir adamın asılmasına izin veremem!

Salondaki herkes, Kral'ın adaletine ve suçu araştırırken gösterdiği titizliğe hayran kalmıştı.

Tom da Kral olmaktan ilk kez memnun olmuştu. Emirler veriyor, suçluları affediyor, kanunları daha insancıl olanlarıyla değiştiriyordu. Kral olmanın tadını çıkarıyordu. Artık ziyafetlerde de eskisi kadar sıkılmıyor, tam bir Kral gibi davranıyordu.

* * *

Miles Hendon bütün gün çocuğu aramış, bu yüzden ayaklarına kara sular inmişti. Tam ümidini kesmek üzereyken zihninde bir ışık yandı. Çocuk kesinlikle kaçmak isteyecekti ve koruyucusunu arayacaktı. Miles, ona planlarından söz ettiğine göre Hendon Malikânesi'ni bulmaya çalışacaktı. Miles, bunları düşününce rahatladı. Malikânenin yolunu tuttu. Yolu üzerindeki ormanlık alanda çocuğun izini aramaya devam edecekti.

Küçük Kral'a gelince... Küçük Kral orman içerisinde yürümekten yorgun düşmüştü. Kendisini götüren gence, bir adım daha atmak istemediğini söyledi. Hendon'un, bir

kralı böyle peşinden sürüklernemesi gerektiğini söyledi. Delikanlı, Hendon'un yaralı olarak kendisini beklediği yalanını söyleyince küçük Kral birden canlandı. Koşarcasına yürümeye başladı. Oysaki kendisini bekleyen yoktu. John Canty ise peşlerinden geliyordu. Sonunda yıkık bir kulübeye vardılar. Küçük Kral tuzığa düşmüştü. Çevresine bakındı. Bir sürü serseri ve dilenci odanın ortasına ateş yakmışlar, etrafına oturmuşlardı. Üstü başı perişan pek çok kadın ve çocuk da vardı. Tahta bacaklı, kolsuz, kör dilenciler, hırsızlar, yankesiciler çetesi toplanmıştı.

Çetedeekiler gece yarısına kadar yiyip içip şarkılar söylediler, kaba saba bağıştılar. John Canty'ye çeteden neden uzak kaldığını sordular. Ona, başlarına gelenleri anlattılar. İçlerinden biri işlediği basit bir suç yüzünden yakalanırsa asılacağını söyledi.

Bunun üzerine küçük Kral atıldı.

– Hayır, asla asılmayacaksın. Bugünden itibaren bu yasayı kaldırıyorum.

– Sen de nereden çıktın ufaklık?

– Ben İngiltere Kralı Edward'ım!

Bu sözün üzerine sarhoşlar kaba kahkahalar attılar. Kral ise çok öfkelenmişti.

– Sizi gidi terbiyesiz serseriler! Size vadettiğim ödüle cevabınız bu mu?

Kahkahalar ve bağırmalar Kral'ın sesini bastırıyordu. John Canty araya girdi.

– Arkadaşlar, o benim oğlumdur. Hayalcinin, budalanın tekidir. Sonunda kafayı yedi. Kral olduğunu sanıyor. Ona aldırmayın.

Edward ise adama dönerek,

– Asıl deli olan sensin! Ben Kral'ım. Sen cinayet işlediğini az önce itiraf ettin. Bundan dolayı asılacaksın.

– Beni ele vereceksin ha? Seni bir elime geçirirsem, diyerek atılan Canty'yi çete reisi durdurdu. Çocuğa dönerek,

– Dostlarını asla tehdit etmemelisin delikanlı. Kral olduğunu söylemekten vazgeç. Bu krala ihanettir ve cezası ölümdür. Biz kötülükler yaptık ama Kral'ımızla bağlıyız. Haydi hep birlikte...

– Yaşasın Kral'ımız Edward!

Küçük Kral'ın yüzü memnuniyetle aydınlandı, içlerinden biri çıkıp onu geri zekâlılar kralı ilan etti. Bu şamata, ser-serilerin hoşuna gitmişti. Başına tenekeden bir taç giydirip eline yamuk bir krallık asası sıkıştırdılar. Et rafında dönerek bağırıp çağırmaya başladılar. Küçük Kral ise gözyaşları içerisinde olanları seyrediyordu.

Ertesi sabah herkes, soyacakları ve dilenecekleri yerlere gitmek için ayrıldılar. Kral'ı kaçıran Hugo adındaki genç ile Kral Edward birlikte yola çıktılar. Hugo, ona dilenmesini

söyledi. Kral bunu yapamayacağını söyleyince Hugo:

– Hayatın boyunca Londra sokaklarında dilenen sen değil miydin, diye alay etti.

Kral ise,

– Ben mi? Seni gidi budala, cevabını verdi.

Az sonra Hugo:

– Mademki dilenmeyecek ve çalmayacaksın, o zaman ben dilenirken bana yardım et. Bak, kibar bir adam geliyor. Şimdi ben onun ayakları dibine de dizlerinin üstüne eğilip ağlayarak dilenmeye başla, dedi ve adamın önünde yuvarlanıp inlemeye başladı.

Adam çocuğa acıyıp biraz para verdi ve kaldırmak için Kral'dan yardım istedi.

– Haydi gel evladım, ağabeyini kaldırmama yardım et.

Kral atıldı:

– ● benim ağabeyim değil.

– Sen ne kötü çocuksun, ne ayıp! Senin ağabeyin değilse kim o zaman?

– Kim olacak hem dilenci hem hırsız. Az önce hem paranızı aldı hem de cebinizi boşalttı. Bastonunuzu sırtına indirin, bakın nasıl iyileşecek!

Ama Hugo, mucizeyi beklemeden fırlayıp kaçtı. Adam da peşinden koştu. Eline bir fırsat geçen Kral da Tanrı'ya şükrederek öteki tarafa doğru kaçmaya başladı.

Gece bastırmıştı. Hava soğuktu. Küçük kral karanlıkta saatlerce yürüdükten sonra yorgunluktan düşecek hâle gelmişti. Sonunda sıcak bir samanlık bulup uykuya daldı. Ertesi sabah kalktığı anda samanlığın neden sıcak olduğunu anladı. Çünkü geceyi bir buzağının yanında geçirmişti!

Sabahleyin, sığındığı çiftliğin sahibi, çocuğu ahırda bulunca şaşırdı fakat ona kızmadı. Çocuk acınacak hâldeydi. İki çocuğuyla yalnız yaşayan kadın, bu zavallıya yardım etmek istedi. Onu tanımak için söze başladı.

– Söyle bakalım, sen kimsin yavrum?

Edward:

– Ben Kral'ım, diye cevap verdi ciddiyetle.

Çocuklar gözlerini birden iri iri açarak,

– Nerenin kralısın, diye merakla sordular.

– İngiltere Kralı'yım.

Kadın, çocuğun Kral olduğuna elbette inanmamıştı. Fakat zavallı çocuğun aklını kaçırdığını düşünerek şaşkınlığını belli etmedi. Yine de onun kim olduğunu öğrenmeye kararlıydı. Birlikte mutfağa gittiler.

Önce, köyde başıboş gezen bir çoban olacağını düşünmüştü. Sürülerden, hayvanlardan bahsetti. Çocuk hiç ilgilenmemişti. Demek ki çoban değildi. Değirmenden, dokumacılardan ve tüccarlardan söz açtı. Çocuk oralı bile olmadı. Bu kez bir yerden kaçtığını düşünmeye başladı. Londra'nın

ünlü tımarhanesinden, hapishanelerden ve kimsesiz çocukların yurtlarından bahsetti.  ocuk yine aynı tepkiyi veriyordu. Acaba  evre çiftliklerde biruşak mıydı? Kadın yemeklerden söz a ınca çocuğun gözleri parladı. Kadın umutlanmıştı, demek doğru yoldaydı.  ocuk bir aşçı yamağı olmalıydı.

Oysaki Kral açlıktan ölmek üzereydi. Bu konu açılınca en lezzetli yemekleri anlatmaya başlamıştı. Bu sefer kadın daha fazla şaşırdı. "Nasıl olur da zavallı bir  ocuk bu zengin yemeklerini bilir? Buldum! Bu  ocuk sarayda çalışmış olmalı." diye düşündü.

Bunun  zerine kadın, çocuğun ocaktaki yemeği karıştırmasını istedi ve başka bir iç için mutfaktan  ıktı. Geri döndüğünde ise yemekyanmak üzereydi.  ocuğu bir güzel azarladı. Sonra  ocuğun çok üzüldüğünü görerek gönlünü aldı. Hep birlikte kahvaltı sofrasına oturdular. Kral karnını bir güzel doyurdu. Aslında kadın, kim olduğu belirsiz bu serseriye, köpeklere verdiği yemek artıklarını vermeyi düşünmüştü. Ama kalbini kırınca onu sevindirmek istemişti.

Kral ise kendisiyle aynı masada oturmalarını önce yadırgamıştı. Daha sonra yemeğiyaktığı için öyle pişman olmuştu ki bir kralla aynı masada yemek yemelerine ses çıkarmadı.

Az sonra  ift i kadın, yemeğin karşılığı olarak çocuktan bulaşık yıkamasını istedi. Ardından kışlık elmaları saymasını ve kasap bıçağını bilemesini söyledi. Kral bunların hepsini de

beceriksizce yapıyordu. Öğleyemeğinden sonra kadın ona yeni işler buluyordu ki çiftlik kapısında John Canty ve Hugo göründü. Çocuk kendisini arayan bu serserileri gördüğü gibi arka kapıdan kaçtı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Kral, kendisini yakalamasınlar diye nefessiz kalana kadar koştu. Karanlık bastırmış, ormandaki ağaçlar sıklaşmıştı. İliklerine kadar donmuştu. Yorgundu ve korkuyordu.

Sonunda uzaklarda bir ışık gördü ve son enerjisini bu ışığa varmak için harcadı. Kulübeye vardığında içeriye bir göz attı. Ocak başında bir keşiş oturuyordu. Kral içinden, "Ne kadar şanslıyım, kutsal bir keşiş bu." dedi ve kapıyı çaldı.

– Gir! Fakat günahlarını kapının ardında bırak. Çünkü bastığın zemin kutsaldır, dedi Keşiş.

Kral içeriye girdi. Keşişin gözleri parladı.

– Kimsin sen, diye sordu.

Kral:

– Ben Kral'ım, dedi.

Keşiş coşkuyla,

– Hoş geldin Kral, diye bağırdı.

Bir an paniklemişti. Odanın içinde bir yukarı bir aşağı yürüyordu.

– Hoş geldin. Çok kişi buraya sığınmak istedi. Ama hiçbirisi buna layık değildi. Fakat tacından tahtından vazgeçmiş, paçavralara bürünmüş bir Kral çok değerlidir. Hoş geldin!

Kral lafını kesip kendi durumunu açıklamak istediye de keşiş ona fırsat vermiyordu.

– Aradığın huzuru burada bulacaksın. Burada dua edeceksin. Dünyanın boş hevesleri ve aptallıklarından kurtulacaksın. Burada huzuru bulacaksın. Öteki dünyayı düşüneceksin. Keşiş kendi kendine mırıldanmaya başlayınca Kral korkarak başına gelenleri anlattı. Ama keşiş mırıldanmaya devam ediyordu. Birden Kral’a doğru eğildi.

– Size bir sır vereceğim. Ben başmeleğim.

Kral, birden sıçradı.

“Eyvah! Keşke o haydutların yanında olsaydım. Şimdi birkaçığın esiriyim.” diye mırıldandı.

– Yüzünde korku görüyorum. Sakın korkma! Burası cennet havası kokar. Ben göz açıp kapayana kadar cennetle bu kulübe arasında gidip gelirim. Beş yıl önce bu odaya başmelek tayin edildim. Elim tut, korkma tut elimi! İşte bu el, Hazreti İbrahim’in, İshak ve Yakup Peygamberlerin tuttuğu eldir. Ben başmeleğim. Aslında papa olabiliirdim.

Adam bu şekilde sayıklayıp durdu. Sonra sakinleşti. Akşam yemeğini beraber yediler. Çocuğu yatağa yatırdı. Ocağı karıştırmaya başladı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi,

– Kralın değil mi, diye sordu.

– Evet, kralım.

– Peki nerenin kralısın?

– İngiltere’nin.

– İngiltere’nin öyle mi? Demek Henry öldü.

– Maalesef evet. Ben onun oğluyum.

Keşişin suratı karardı. Bir sürelik bir sessizlikten sonra,

– Beni evsiz yurtsuz bırakıp sokağa atan Henry’nin oğlu demek sensin.

Keşiş sorusunun cevabını alamadı. Çocuk uyumuştı. Kendisine kin duyduğu Kral’ın oğlunu öldürmeye kararlıydı. Bıçağı bile. Birkaç kez çocuğa saplamak üzere hazırlandı. Gecenin sessizliğinde çocuğun sesini duyan olur diye vazgeçti. Çocuğun ellerini, ayaklarını ve ağzını bir güzel bağladı. Küçük Kral öyle derin uyuyordu ki hiç kıpırdamadı bile. Keşiş bir taraftan da söyleniyordu.

– Evet, babasının yüzünden oldu. Kilisemi elimden alıp beni sokağa attı. Şimdi yalnızca bir başımeleğim. Oysaki papa olabiliirdim.

Gün doğmak üzereydi. Küçük Kral uyanmış, gözlerini korkuyla bıçağa dikmişti. Keşiş bıçağını kaldırmış, çocuktan son duasını etmesini isterken kapının önünde tekme tokat sesleri duyuldu. Keşiş, bıçağı tuttiren elinden yere düşürdü. Çocuğun üstüne bir post sererek kapıya gitti.

– Hey! Açın! Şeytan adına kapıyı açın!

Bu Miles Hendon’un sesiydi. Bu ses, küçük Kral’ın kulağına müzik sesi gibi gelmişti. Keşiş hiddetle kapıyı açtı.

– Saygıdeğer efendim, çocuk nerede, diye sordu Miles.

– Hangi çocuk evladım?

– Yapmayın peder. Gülecek hâlim yok. Az önce çocuğu benden çalan serserilere rastladım. Sizin kapınızın önünde ayak izlerinin bittiğini söylediler. Beni daha fazla oyalamayın. Çocuk nerede?

– Ah beyefendi, herhâlde şu paçavralar içindeki dilenciden söz ediyorsunuz. Evet, dün gece buraya sığındı. Onu bir yere gönderdim, neredeyse gelir.

– Biryeremi gönderdin? Buyalan! ● asla böyle biremri yerine getirmez. Böyle bir şey isteyen de sakalına yapışır. Bana yalan söylediniz.

– Herhangi biri için gitmez. Ama ben sıradan bir adam değilim. Ben bir başmeleğim.

– Ah, işte şimdi oldu! Bir Kral ancak bir başmeleğin emrine itaat eder. Hey, bir dakika! ● ses de neydi?

Küçük Kral, sesini duyurabilmek için boğuk boğuk sesler çıkarıyordu.

Keşiş:

– Ben hiçses duyamıyorum. Haa, ● mu, çahlıktangelen rüzgârın sesidir, dedi.

Miles sabırsızlanıyordu.

– Daha fazla bekleyemem Herhâlde çocuk ormanda yolunu şaşırdı. Ne tarafa doğru gitti?

– Gelin ben sizi götürüyüm.

Küçük Kral'ın kurtulmak için son şansı olan Hendon, kandırılarak oradan uzaklaştırılmıştı. Az sonra kapının açıldığını duydu. Korkudan gözlerini kapayarak bıçağı beklemeye koyuldu. Sonra korkuyla gözlerini açtığında karşısında John Canty ile Hugo'yu buldu. Bu iki haydutı gördüğüne ilk kez sevinmişti. Biraz sonra bağlarından kurtulup yola koyulmuştu.

Ancak Kral, yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Serserilerin yanında onu zor günler bekliyordu. Çete reisi ve diğer çete elemanları Kral'ı çok seviyordu. Kendisine kötü davranan sadece John Canty ve Hugo'ydü. Bir keresinde Hugo ile dövüşmek zorunda kalmıştı. Neyse ki sarayda silah eğitimi almıştı. Hugo, Kral'la başa çıkamayacağını anladı.

Kral, verilen işlerin hepsinden kayıyordu. Kendisini hırsızlık yapması için gönderdikleri bir evde, ev halkını ayağa kaldırıp serserilerin başını derde sokmuştu.

Hugo'nun Kral'a olan kini gittikçe artıyordu. Eninde sonunda Kral'ı tuzağa düşürmeyi kafasına koydu. Yine hırsızlığa birlikte çıktıkları bir gün, kadının birinin bohçasını kaptı ve Kral'ın kucağına bırakıp kaçtı. Çocuk, bohçayı yere atana kadar kadın feryadı basmıştı. Halk etrafına toplanmış, Kral'ı tehdit ediyordu. Biri çocuğun üstüne yitürtyecek oldu. Tam o sırada parlak bir kılıç araya girdi. Herkes atın üzerin-

deki güçlü kuvvetli askere bakıp geri çekildi. Çocuk kafasını kaldırdığında kurtarıcısını gördü. Gözlerine inanamadı.

– Ortadan yok oldun ama yine de tam zamanında yettiğin Sir Miles.

Miles Hendon'un marifetiyle oradan kaçmayı başardılar ve Hendon ile Hall Malikânesi'ne doğru yola çıktılar.

Fazla yorulmamak için ağır ağır ilerliyor, bazen bir yerde konaklıyorlardı. Hendon, Kral'a kölesi gibi hizmet ediyor, geceleri kapının önünde uyuyordu.

Ayrı kaldıkları birkaç gün boyunca başlarından geçenleri birbirlerine anlattılar. Hendon, keşişin kendisini ormanda saatlerce nasıl dolaştırdığını anlattı. Döndüklerinde keşiş çok telaşlanmıştı. Hendon buna anlam verememişti. Hendon sözünü şöyle tamamladı:

– Başmelek, geri dönmemenize çok üzüldü efendim.

Kral da,

– Buna hiç şaşırmadım, dedi. Kendi hikâyesini anlattığında ise Hendon, adamı öldürmediğine çok pişman oldu.

Evine yaklaştıkça Hendon'un içi içine sığmıyordu. Aradan yıllar geçmişti. Hendon, ailesini ve evini çok özlemişti.

– İşte malikâne şurada majestel! Ne büyük ihtişam olduğunu göreceksiniz. Bir düşünsenize, yetmiş odası var! Yirmi yedi hizmetkâr! Hadi, acele edelim. Çok sabırsızlanıyorum, diye anlatıyordu heyecanla.

Hendon, sözlerine devam ediyordu:

– Bu kadar yıl geçti. Evin çevresinde hiçbir şey değişmemiş. Kilise, pazar yeri, çeşme hep aynı. Yalnız insanlar değişmiş tabi. Bazılarını tanıdım ama onlar beni tanımadılar.

Derken karşlarına kocaman bir şato çıktı.

– Hendon Malikânesi'ne hoş geldiniz Kral'ım! Tanrı'ya şükür! Ailem ve Leydi Edith benigörünce ne kadar sevinecekler. Sizi de çok sevecekler. Burası sizin de eviniz olacak majesteleri.

Malikâneye girdiler. Hendon, gösterişli bir salonun kapısını açıp Kral'ı süslü bir koltuğa oturttu. Az sonra içeri giren kardeşi Hugh'a sarılmak için koştu. Hugh, şaşırmış bir ifadeyle yeni gördüğü bu kişiyi baştan aşağı inceledi. Sonra sahte bir sevecenlikle,

– Zavallı yabancı, şüphesiz sen aklını kaçırmışsın! Üstün başın da bunu doğruluyor. Benim kim olduğumu sandın, dedi.

– Kim mi sandım? Lütfen kardeşim! Senin Hugh Hendon olduğunu bilmiyor muyum?

– Peki öyleyse, kendinin kim olduğunu sanıyorsun?

– Ben ağabeyin Miles Hendon değil miyim?

Hugh'un yüzünde yapmacık bir sevinç belirdi.

– Ne! Şaka mı yapıyorsun? Ölmüş bir adam dirilebilir mi? Keşke öyle olsa. İşığa yaklaş da seni inceleyeyim.

Böyle diyerek Miles'i cam kenarına çekip tepeden tırnağa inceledi.

– Korkarım ağabeyimle uzaktan yakından bir benzerliğin yok. Zaten o, bir savaşta öleli altı yedi yıl oluyor. ● kara mektup, bize acı haberi ulaştırdı.

– Ölmek mi? Bu bir yalan! Hemen babamı ve ağabeyimi çağır. ● onlar beni hemen tanır.

– Üzgünüm ama ölülerden tanıklık etmelerini nasıl isteyebiliriz?

– İkisi de öldüler demek. ● lamaz, Tanrı'm! Leydi Edith de öldü deme sakın!..

– ●●●, hayır. ● yaşıyor.

– Lütfen ●nu çağır. ● beni tanıyacaktır. Uşakları çağır. Onlar da beni tanır.

Muhteşem bir şekilde giyinmiş çok güzel bir kadın içeri girdi. Çok üzgün görünüyordu.

Miles:

– Ah! Sevgilim, Edith, diye atıldı.

Fakat Hugh, eliyle işaret ederek Miles'i susturdu. Genç kadına dönerek,

– ●na iyice bak. ●nu tanıyor musun, diye sordu.

Miles'in haykırmasıyla yanakları al al olan Leydi, bir süre sessiz kaldı. Gittikçe yüzü soldu, bir ölü soğukluğuna büründü.

– Onu tanımıyorum, diye hiçkırıklarla odadan çıktı.

Miles bir koltuğa çöktü. Yıkılmıştı. Hizmetçiler de onu tanımadıklarını söylediler. Hugh, sözü aldı:

– Gördüğünüz gibi uşaklar da sizi tanımıyorlar. Bir yanlışlık olmalı. Eşim de sizi tanımadığını söyledi.

Miles dayanamadı ve Hugh'un boğazına yapıştı.

– Eşin mi! Seni alçak, sana gösteririm! O mektubu kendi ellerinle yazdın, benim sevgilimi aldın ve mirasa kondun.

Hugh boğulmak üzereyken Miles onu yere fırlattı. Hugh, uşaklarına gelip bu cani yabancıyı yakalamalarını emretti. Ancak adamların gözü korkmuştu.

– Hemen gidip silahlarınızı alın, diye emretti Hugh.

Miles'e dönerek,

– Kaçmaya çalışırsan kötü olur, diye bağırdı.

– Kaçmak mı? Sen rahatına bak. Buranın asıl sahibi Miles Hendon'dur. Kaçacak değilim. Bundan hiç şüphelen olmasın!

Yalnız kaldıklarında ikisi de çok düşünceliydiler. Küçük Kral da kendi durumunu düşünüyordu. Aklından geçenleri Hendon'a açtı.

– Bu gerçekten çok garip. Krallarını aramamalarına bir türlü anlam veremiyorum.

– Ne? Kim? Korkarım neden bahsettiğinizi anlamadım.

– Ülkenin her tarafında benim kaybolduğumu belirten ilanların olması gerekmez mi? Krallarını aramıyorlar mı?

– Çok doğru Kral'ım, unutmuştum.

Hendon kendi kendine,

"Zavallı kaçığım benim, hâlâ aynı hayalin peşinde!" dedi.

– Artık şu senin meseleyi düşünüp durma. İkimize de yarayacak bir planım var. Asıl önemli olan, bir tahtın ve milletin kaderi şimdi! Artık korkma. Seni de kurtaracağım. Şimdi dinle. Üç ayrı dilde bir bildiri yazacağım. Sen bu notu dayım Lord Hertford'a verirsin. ● benim el yazımı tanır. Bizi kurtarır.

Küçük Kral bunları yazmaya koyulurken Hendon için- den, "Şuna bak! Ben burada kendi derdime düşmüşüm, o hâlâ hayal peşinde. Neyse... ●nu üzmemeyim. ● bildiriyi, yarın Londra'ya götürüyormuş gibi yaparım." dedi.

Aslında Hendon'un aklı çok karışmıştı.

– Peki Edith niye öyle garip davrandı? Beni tanıdığına adım gibi eminim. Yüzünü, sesimi hatırlamıyor olamaz. Bir dakika... Sanırım anlamaya başlıyorum. Hugh mutlaka onu zorlamıştır. Yoksa Edith hain bir kan taşımaz. O, her zaman dürüştür.

Hendon böyle düşünürken içeri Lady Edith girdi. Çok üzgün ve solgun görünüyordu.

– Beyefendi, sizi uyarmaya geldim. Kurduğunuz hayale inanıyorsunuz ama bu sizin için tehlikeli. Çünkü kaybettiğimiz dosta gerçekten benziyorsunuz.

– Aman Tanrı'm, Leydi, ben öyüm! Beni nasıl tanımazsınız?

– Ben sizi uyarıyorum, hepsi bu. Kocam buraların efendisidir. Gücü, sınır tanımaz. Eğer söylediğiniz kişiye bu kadar benzemeseydiniz size zararı dokunmazdı. Ama onun ne yapacağını çok iyi biliyorum. Eğer Miles olsaydınız size vereceği ceza daha da ağır olurdu. Buralardan gidin. Şu keseyi de alın. Yalvarıyorum hemen kaçın!

Dünya Miles'in başına yıkılmıştı. Keseyi eliyle iterek acı bir sesle,

– Size inanıyorum. Eski bir dostu ihanete sürüklediğine göre bu güç herkese her şeyi yaptırabilir. Ne olur bana bir tek şey söyleyin. Ben Miles değil miyim?

– Yemin ederim sizi tanımıyorum.

– Ah, bu inanılmaz bir şey!

– Haydi zaman kaybetmeyin, hemen kaçın!

Az sonra Hugh'un adamları gelip Kral'ı ve Miles'i yakaladılar. Günleri artık hapiste geçecekti.

Küçük Kral ve Miles'i hapiste zor günler bekliyordu. Bir sürü küfürbaz haydutla aynı hücrede kalıyorlardı. İtilip kakılıyorlar, bir sürü hakaret işitiyorlardı. Bir gün gardiyan, malikânenin eski bir hizmetkârını getirdi. Kara Andrew adlı adama, Miles'i tanıyıp tanımadığını sordu. Adam onu tanımadığını söyledi.

Gardiyan gittikten sonra eski efendisi, Miles'in dizinin dibine çökerek,

– Geri döndünüz, Tanrı'ya şükür efendim, dedi ve kendisini tanımıyor gibi görünmesi gerektiğini söyledi.

● günden sonra Miles'i her gün ziyaret ederek olan biteni ona anlatıyordu. Üstelik malikânede pişen güzel yemeklerden de getiriyordu.

Böylece neler olduğu ortaya çıktı. Miles'in tahmin ettiği gibi ağabeyi, hastalığa daha fazla dayanamayıp ölmüştü. Miles'ten de haber alamayan babası üzüntüden yataklara düşmüştü. Ölüm döşeğindeyken Hugh ile Edith'i evlendirmek istemişti. Genç kız Miles'ten umudunu kesmediği için evlenmeyi istemiyordu. Hugh, Miles'in ölüm haberini veren sahte bir mektup yazınca ölmek üzere olan bir adamın isteği reddedilmemişti. Böylece evlenmişlerdi. Fakat Hugh hem karısını hem de emrinde çalışanları çok üzüyordu.

Kara Andrew, Kral'ın ilgisini çeken dedikodular da yayıyordu.

– Kral'ın delirdiğine dair bir söylenti var. Ama bunu kimseye söylemeyin. Bunu yaymanın cezası ölümdür. İki gün sonra cenazetöreni olacak. Yeni Kral da taç giyecek.

Kral:

– Önce onu bulmaları gerek, diye atıldı.

Adamcağız hiçbir şey anlamamıştı. Devam etti:

– Aslında ben kutsal Kral'ımız Altıncı Edward'ın her geçen gün iyileştiğini duydum. Tanrı onu korusun. Kendisi yeni kanunlar yapıyor. Halkına çok iyi davranıyor.

– Yeni kanunlar mı, diye bağırdı küçük Kral.

Bu çocuğun, olayla bu kadar ilgilenmesine şaşırان Kara Andrew, Miles'in işareti ile yatıştı.

Küçük Kral duyduklarına şaşırmış kalmıştı. Anlaşılan yerinde başka bir Kral vardı. Acaba ● dilenci mi yerine geçmişti. İyi ama ● Galler Prensi olduğunu söylese bile artık ona kimse inanmazdı ki! Kafası allak bullak olmuştu.

Kral'ın hapisteki günleri, halkının sorunlarını dinlemekle geçmişti. Ufacık meselelerden hapse atılan insanların durumu yüreğini burkuyordu. İdam edilecek insanların durumu çok üzülmüyordu. Aldıran olmasa da onlara ilerisi için sözler veriyordu. Kendi kendine, "Bu gördüklerimi asla unutmayacağım. Aslında ben, ülkenin en güçlü kişisiyim. Ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Bütün bu kanlı kanunları değiştireceğim." diyordu.

Sonunda Miles'in kırbaçlanacağı güne geldi sıra. Miles meydana halkın ortasında kırbaçlandı. Ama sesini bile çıkarmadı ve yiğitçe göğsünü gerdi. Bu haksızlığa dayanamadığı için neredeyse küçük Kral da kırbaçlanacaktı. Cezasını çektikten sonra Miles'i saldılar.

Miles ve küçük Kral yine yollara düştüler. Miles ne

yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. İyi bir yerden yardım almalıydı ama nereden? En iyisi saraya başvurmaktı. Oradaki hizmetkârlardan biri yakınıydı. Kendisine yardım edebilirdi. Böyle düşünen Miles biraz rahatlamıştı. Acaba çocuk bunca eziyet çektiği şehre dönmek ister miydi? Kendisine sorması gerekiyordu.

– Sormayı unutmuşum majesteleri, nereye gitmek isterdiniz?

– Elbette Londra’ya!

Bu cevap üzerine Miles, hem sevindi hem de şaşırdı. Londra’ya doğru ilerlediler. Gece çöktüğünde Londra Köprüsü’nden geçiyorlardı. Köprüde yaşanan bir kavga sırasında çıkan karışıklıkta Miles ve küçük Kral birbirlerini kaybettiler.

* * *

Sahte Kral Tom Canty’yi son gördüğümüzde ●, Kral olmanın tadını çıkarmaya başlamıştı. Kraliyet yaşamı kendisine her geçen gün daha cazip geliyordu. Başlangıçtaki korkularını atmıştı. Artık her türlü törenden zevk alıyordu. Kendisine yapılan bütün hizmetler hoşuna gidiyordu. Bunun için hizmetkârların sayısını artırmıştı.

İlk zamanlar gerçek Galler Prensi’ni düşünmekten gözüne uyku girmiyordu. Ama yaşadığı büyüleyici hayatın etkisi altındaydı artık. Prens’i aklına bile getirmiyordu. Tom, annesi ve ablalarını da düşünmek istemiyordu. Çünkü on-

ları düşününce kendisinin de değersiz olduğunu anlıyor ve utanıyordu. Gelip de bu rüyayı bozmalarından korkuyordu.

Yarın sabah İngiltere Kralı olarak taç giyecekti. Asıl İngiltere Kralı Edward ise aç ve yorgun, kalabalığın arasında biricik dostu ve yardımcısını arıyordu.

Ertesi sabah, başta Tom olmak üzere bütün saray halkı ıslıl ıslıl giyinmişlerdi. Tom, kuleden başlayan göz kamaştırıcı bir yürüyüş alayının başındaydı. O ilerledikçe halk, onu övücü sözler haykırıyorlardı. Kral da onlara gülümstiyor, halkını selamlıyordu. Halk "Bahşiş, bahşiş!" diye bağırarak onlara avuç avuç paralar serpiyordu. Tam o sırada kalabalık içinden kendisine şaşkın şaşkın bakan bir kadın gördü. Bu kadın Tom'un annesiydi. Birden kendisine has bir tavırla avucunu ters bir şekilde yüzüne götürdü. Bunu gören kadın bir anda kalabalığı yararak muhafızları itti ve çocuğun bacaklarına sarılıp onu öpmeye başladı.

– Ah yavrum, oğlum Tom!

Öte yandan muhafızlardan biri kadını tuttuğu gibi kalabalığın içine fırlattı. Tom'un dudaklarından yalnız bir cümle dökülmüştü.

– Seni tanımıyorum kadın!

Kadıncağız oğlunu görebilmek için doğruldu. Tom, annesine söylediği sözden çok pişman olmuştu. Eğlence ve ihtişam devam ediyordu. Ama Tom artık olanların farkında

bile değildi. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Her şey ne kadar da boştu. Kral'ın dayısı, Tom'daki değişikliği hemen fark etmişti.

– Majesteleri, halk sizi neşeli görmek ister. Surat asmanız pek uygun değil. Hep şu uğursuz kadının yüzünden!

Ruhsuz bir şekilde para serpmeye devam eden Tom, sönük gözlerle ve ölü bir sesle,

– ● benim annemdi, dedi.

Lort “Aman Tanrı'm! Kral'ın yine deliliği tuttu.” dedi içinden.

Sıra taç giymeye gelmişti. Tom'un kapıda görünmesiyle kilisedeki bütün soylular ayağa kalktılar. Tom, tahtına götürülürken pişmanlık kalbini kemirip duruyordu. Başpiskopos, kadife yastık üzerindeki tacı aldı ve kralın başı üstünde tuttu. Ortalığa tam bir sessizlik hâkimdi ki ● anda bir hareketle herkes şaşkına döndü. Paçavralar içindeki bir çocuk ortaya fırladı.

– İngiltere tacını ● sahtekârın başına koymanızı yasaklıyorum. Kral benim, diye bağırdı.

Bir sürü el, çocuğu yakalamak için atılırken Tom Canty:

– ●nu bırakın! ● gerçek kralınız, diye bağırdı.

Herkes şaşırıp kalmıştı. Kralın dayısı olaya el koydu.

– Majestelerine aldırmayın, hastalığı yeniden canlandı. Şu serseriye hemen yakalayın, dedi.

Emir yerine getirileceği sırada sahte Kral sertçe bağırdı:

– Ona dokunan canından olur. ● gerçek kraldır!

Tom, Kral'dan tacını alıp tahta kurulmasını rica etti. Kral'ın dayısı, Edward'ı incelemeye koyuldu. Aradaki benzerliği görünce birden irkildi. ●nun gerçek Kral olduğunu anlamak için ona bazı sorular sordu. Edward, sarayın odalarını, saray halkını bir bir anlattı. Bu bir mucizeydi. Ancak lort, olanlara bir türlü inanamıyordu.

– Bunlar kanıt sayılmaz. Bunu krahmız da bilir. Ama başka bir kanıt bulabilirim. Peki büyük mühür nerede? Bu sorunun cevabını yalnızca gerçek Galler Prensi bilebilir, dedi.

Edward, kendinden emin bir tavırla,

– Bunu bilemeyecek ne var. Özel daireme girin. Sol köşenin duvarında piringten bir çivi vardır. Ona bastırıldığında küçük bir mücevher çekmecesini açılır. Bunu benden başka kimse bilmez. Mühür orda, dedi.

Edward'ın konuşmasından herkes çok etkilenmişti. Sahte kralın da onayını alan lort, denileni hemen yaptı. Derken bir süre sonra geri döndü. Tom'un önünde durarak,

– Majeste, mühür orada değil, dedi.

Kral'ın dayısı sinirlenmişti.

– Şu dilenciye sokağa atıp iyice kırbaçlayın, dedi.

Tom Canty muhafızları eliyle uzaklaştırdı.

– Ona dokunan canına susamıştır, dedi.

Ortalık yeniden karışmıştı. Tom, mührün neye benzediğini sorunca birden yüzü aydınlandı.

– Şu mühür, yuvarlak ve kocaman bir şey mi? Üstünde harfler kazılı. Şimdi buldum. Demek bütün tantana bunun içindi. Eğer bana tarif etseydiniz onu size çoktan verirdim.

Sonra Edward’a dönerek,

– Hatırlasanıza Kral’ım. Dışarı çıkmadan önce mührü bir yere koymuştunuz. Hani biz giysilerimizi değiştmiştik, dedi.

Etrafı derin bir sessizlik sarmıştı. Edward, kafasının çok karışık olduğunu ve hatırlayamadığını söyledi. Tom, yardımcı olmak için o gün aralarında geçen her şeyi yeniden anlattı. Böylece Edward’ın zihni tazelendi. Birden,

– Tamam, şükürler olsun lordum hoş! Mühür duvarda asılı olan zırhın kolunda duruyor.

Lort, az sonra elinde mühürle döndü. Kilisedeki herkes ayaklanmıştı.

– Yaşasın gerçek Kral’ımız, diye bağıyorlardı.

Tom, üzerindeki pelerini çıkarıp Edward’ın omzuna koydu. Kral’ın dayısı Lort Hertford ise hışımla Tom’un üzerine atıldı.

– Şu serseriye kırbaçlayıp kuleye kapatın!

Bu kez gerçek Kral engel oldu.

– Hayır, buna izin vermiyorum. O çocuk olmasaydı tacıma kavuşamazdım. Kimse onun kılına bile dokunmayacak.

Sana gelince dayı, sana bir sürü hak ve unvan veren birine böyle nankörlük mü edeceksin?

Edward'ın dayısı, Tom'dan özür diledi.

Kral, Tom'a,

– Ben unuttuğum hâlde mührün yerini sen nasıl hatırladın, diye sordu.

– Ah Kral'ım, onu pek çok kere kullandım da o yüzden.

– Kullandın mı? Ama senden istediklerinde verememişsin?

– Ne istediklerini anlamadım ki!

– Peki İngiltere'nin büyük mührünü ne için kullandın?

Tom birden kıpkırmızı kesildi.

– Onunla fındık kırdım efendim.

Bu cevabın üzerine kilise kahkahalara boğuldu. Az sonra gerçek Kral'a törenle taç giydirildi. Taç, sonunda sahibini bulmuştu.

* * *

Miles ise iki gecedен beri çocuğu arayıp duruyordu. Çocuğun hiçbir izine rastlamayınca sarayın yolunu tuttu. Sarayın önünde durmuş içeriye nasıl gireceğini düşünürken Kral'ın şamar oğlanıyla karşılaştı. Sarayda çalışan tanıdığının ismini söyledi. Kral Edward, şamar oğlanına Miles'ten bahsetmişti. Görünüşünü anlatmış, gidip onu bulmasını emretmişti. Çocuk da bu genç adamın tarife uyduğunu düşünüp Kral'a

haber vermeye gitmişti. Az sonra birkaç muhafız Miles'e, içeri gelmesini emretti. Üzerini aradılar, cebinden Kral'ın üç dille yazdığı mektup çıktı. Miles tutuklandığından emindi. Mektubu alan asker:

– İşte tahta bir varis daha, diye söylendi. Şu serseriye sıkı tutun. Ben şu kâğıdı Kral'ımıza göstereyim.

Miles, ipte sallanacağından neredeyse emindi. Az sonra asker, saygıyla eğilerek kendisini takip etmesini söyledi. Miles neye uğradığını şaşırmıştı. Biraz sonra Kral'ın huzuruna kabul edildi. Gördükleri karşısında âdeta büyülenmişti.

– Aman Tanrı'm! Düşler ve Gölge Ülkesinin Kralı, diye mırıldandı. Bu bir düş mü? İnanamıyorum! Demek o da deli değilmiş.

Derken aklına bir şey geldi. Hemen bir sandalye çekip oturdu. Salonda bir uğultu dolaştı. Biri:

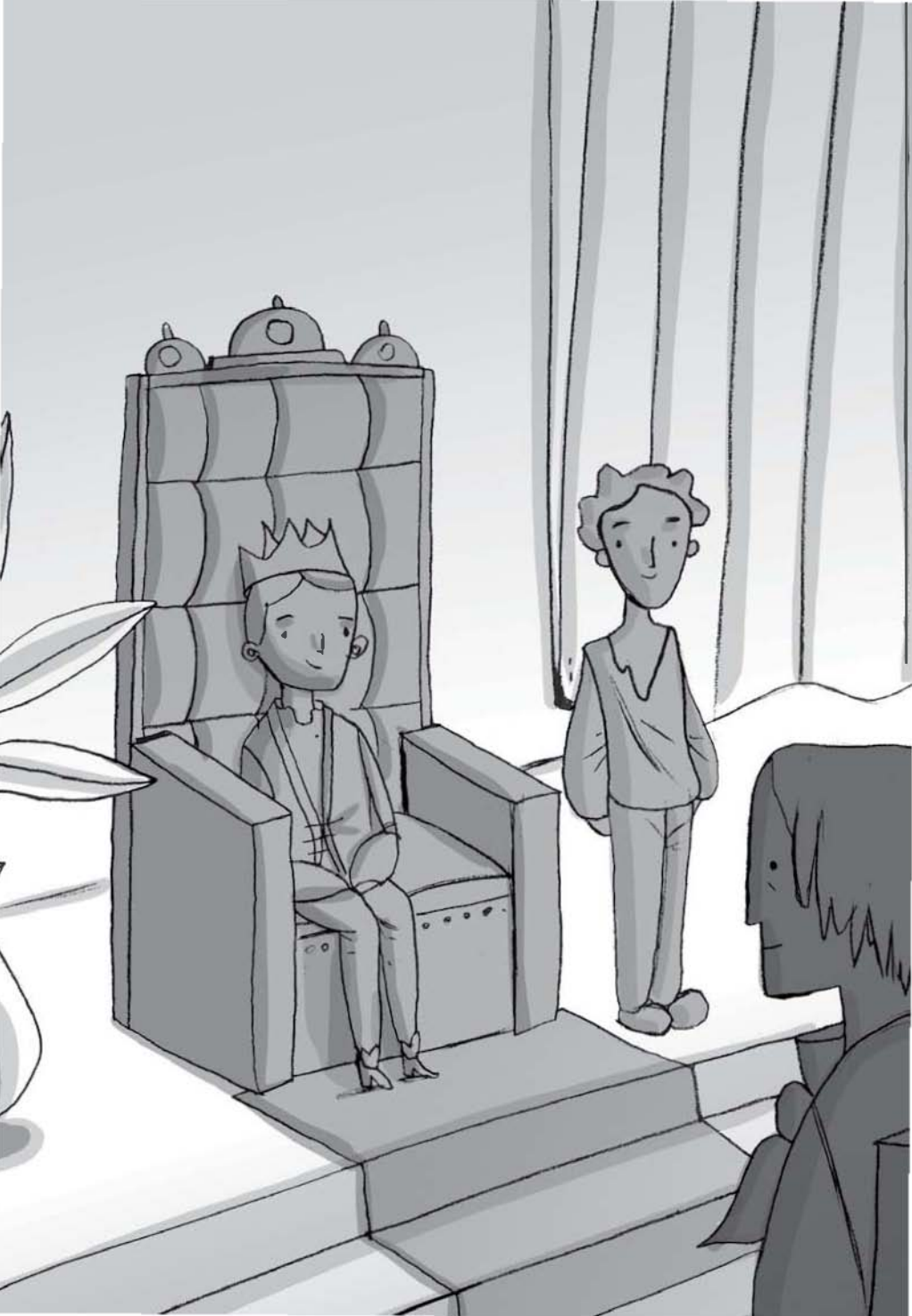
– Hey, terbiyesiz serseri! Kral'ın huzurunda nasıl otursun, diye bağırdı.

Kral eliyle bir işaret yaparak,

– Ona dokunmayın. Bu onun hakkıdır, dedikten sonra sözüne devam etti.

Salondaki herkese Miles'i tanıttı. Başlarından geçenleri ve kendisinin iyiliklerini bir çırpıda anlattı. Sözünü şöyle tamamladı:

– Bana yaptığı iyilikler sayesinde kendisi ve soyundan

gelecek herkes, İngiltere Kralı'nın karşısında oturma hakkına sahiptir.

Miles Hendon, önceden küçük Kral'a inanmadığı için çok utanmıştı. Şaşkınlıktan ise hâlâ kurtulamamıştı.

* * *

Artık her şey meydana çıkmıştı. Kral Edward'ın ilk işi Miles Hendon'un ağabeyi hain Hugh'u hapse göndermek oldu. Ülkeyi adaletle yönettiği için Tom'a teşekkür etti. Annesinin ve ablasının bakımını üstlendi. Eğer isterse babasının cezalandırılacağını söyledi. Saraydan çıktığında ilk gittiği yer olan yetimleryurdunda eğitime ağırlık verilmesini emretti. Tom Canty'yi de oranın yöneticisi yaptı. Ömür boyu bir saraylı gibi giydirileceğini söyledi. Böylece Tom, krallık yaptığını hatırlayacaktı.

Hugh yaptıklarını itiraf etti. Miles'in izniyle Avrupa'ya gitti ve orada öldü. Miles ile Edith evlendiler. Kral, hapiste karşılaştığı insanlara verdiği sözleri yerine getirdi. Altıncı Edward, kendi zamanı için çok adil bir hükümdar oldu.

Düşler Ülkesinin Kralı

Mark Twain

Londralı küçük dilenci Tom ve sarayın küçük prensi Edward birbirlerine çok benzemektedirler. Birbirlerinin hayatlarını merak ettikleri için elbiselerini değiş tokuş ederler. Küçük gibi görünen bu oyun ikisini de hiç düşünmedikleri bir maceraya sürükler.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşörler Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşörler Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-335-0

9 789755 013350

f /erdemcocukkitaplari

📱 /erdemcocuk

📺 /ardemyayin grubu

Yaş
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15